

Oázis

A Magyar Schönstatt Család és Ifjúság lapja

Szalma a jászolban

2024. tél

Úrnőm és Anyám,
egészen följánlom magamat Neked.
Odaadásom tanúsítására
ma Neked szentelem
szememet, fülemet, számat, szívemet
és egész lényemet.

Mivel tehát a Tied vagyok,
jó Anyám,
őrizz meg engem és oltalmazz,
mint birtokodat és tulajdonodat.

Ámen

Kis dolgokat nagy szeretettel

Gyerekkorunk adventjeinek végén, a többi gyerekhez hasonlóan nagyon vártuk a Karácsonyt. A titkokat rejtő kis csomagok és a házat belengő mézeskalács illat mellett szüleink nagy hangsúly fektettek a lelki készületre is. Testvéreinkkel együtt szorgosan gyűjtöttük a jóságokat, és a megsokott feladatainkat is különösen jól igyekeztünk elvégezni. Este, vacsora után vagy az esti ima közben pedig jóságainkat odaadhattuk a Kisjézusnak ajándékba egy-egy szalmaszál képében, amit egy kis jászolba tehetünk. Karácsonyra igazi puha, meleg jászolt készíthettünk így együtt.

Később lelkesen követtük Engling József példáját, aki lelki napirendje mellett fontos célul tűzte ki, hogy a

hétköznapi feladatait, a *megszokottat szokatlanul jól* szeretné végezni. A szalmaszálak helyét így átvették a strigulák a lelki napirendben. Ezek a szalmaszálak és strigulák mindannyiunk számára egy-egy lépés lehet szentté válásunk útján.

Így egyre növekvő szeretetünkkel apránként lépkedhetünk az *ég felé*.

- ♡ A férjem megint elfelejtett valamit hazahozni a bevásárlólistáról. Nem veszekszem vele emiatt.
- ♡ Megint a közös családi vacsora idejében van ez a lelki program. A saját családuink az első, ezért most itthon maradunk együtt.
- ♡ A feleségem nekitolatott egy oszlopnak. Megölelem, és örülök, hogy nem lett nagyobb baj.

Ilyen egészen hétköznapi dolgok néha mennyire nehezek is tudnak lenni... Egy-egy szalmaszál, egy-egy strigula, egy-egy lépés az életszentség felé.

A szeretetnek ezeket az apró, egyszerű cselekedeteit gyakoroljuk a hétköznapi napokban, ám néha megállunk, feltekintünk, körülálljuk a háziszentélyünk korsóját, mint a pásztorok a jászolt. Karácsonykor valahogy mindig leegyszerűsödik minden. Nehézségeink, fájdalmaink és örömeink is ebben a jászolban nyernek értelmet, ahol az ÉG megérinti a FÖLDET.

Áldott találkozásokat, a csonkig égő gyertyákkal körül ült családi asztal örömét kívánjuk!

Szeretettel a háziszentélyünkéből:

Bartal Gergő és Orsi

Tartalom

Beköszöntő.....	1	A Párára figyelünk.....	28	Gyerekszáj.....	41
Kis dolgokat nagy szeretettel.....	1	Jézus nem sikeres teljesítményt vár, hanem nyitott, bízni kész szívet!.....	28	Hírek, aktualitások.....	42
Esszé.....	3			Óbudavári hírek.....	42
Szalma a jászolban.....	3	Kentenich atya Organikus Pedagógiája.....	31	Töltsétek meg a korsókat.....	44
Életünkből.....	5	Haszontalan idő.....	31	Szűzanya munka közben... ..	45
Újabb különleges karácsony.....	5	Gyerekcipőben.....	33	Szentélyünk forrásából merítünk.....	47
Házasságunk erősségei.....	6	Szalma a jászolban – a gyerekeinkkel.....	33	Adjatok és adatik nektek!.....	48
Légypiszok a tapétán.....	9	Teremtett világunk.....	34	Küldetésünnepre készülve.....	50
Két és fél év ajándékba.....	9	Szalmaéletünk.....	34	CSAK nem csak egy helyen.....	52
Apu, a nagy ajándék.....	12	Örömeink.....	35	KHírek.....	54
Megbékélés.....	13	Kincsesláda.....	36	KH 50/1.....	54
Karizmánk sürget minket.....	15	Kentenich olvasókönyv családok számára.....	36	CSAK 5 perc.....	56
A közösség ereje.....	16	Az egymásba írt szívek szentélye..	37	Szentek farmerben és tornacipőben.....	56
Gyúrjunk lélekre is!.....	18	Oázis konyha.....	38	Gyerekek Oázisa.....	58
A vágyakozás mértéke a beteljesülés mértéke.....	20	Töltelékes káposzta.....	38	Fiatalok Oázisa.....	59
Kentenich atya tanításából.....	24	Van/Nincs boruk!.....	39	IT.....	59
Aktuális az ünnepek előtt, alatt és után is.....	24			Élesztő.....	61
Tilman atya nyomában.....	26			Lányszinat.....	63
Mária, eszményképünk.....	26			Impresszum.....	64

Szalma a jászolban

Amióta az eszemet tudom és hitemet élem, folyamatos kettősség van bennem. A szenvedés vagy az öröm hitünk alapja?

A mi Istenünk, Atyánk előtt a lemondás, önmegtartóztatás, önsanyargatás a kedvesebb, vagy az örömteli, vidám, felszabadult együttlét szeretteinkkel?

Most, adventben mikor készülök fel jól Jézus születésére? Akkor, ha még többet imádkozom, kevesebbet eszem, minél több róratéra elmegyek, vagy pedig ha több időt fordítok a zenélésre kedvenc hangszeremen, vagy kedvenc költőm köteteit gyakrabban veszem kezembe, vagy egy régóta vágyott filmet megnézek, egy jót sétálok kedvenc kirándulóhelyemen, vagy elmegyek a házastársammal egy étterembe közös vacsorára, vagy valami örömteli dologgal foglalkozom?

Mi a válasz? Kentenich atyát hívom segítségül. Ő a tökéletesség útját az inszkripcióban látta. Nézzük, mit ír ezzel kapcsolatban az „Ég felé”-ben!

„Hadd **történjen mindenkor velünk,**
amit Te terveztél el nekünk;
csak egyetlen vágyódást ismerünk:
vezess minket bölcs terveid szerint.

Az eszmény lebegjen előttünk,
és formálja egész életünk,
melyre minket szereteted teremtett (személyes eszmény),
feszítsük meg érte minden erőnket (jófeltétel).

Engedj minket tüzes parázként izzani,
és a népekhez **örömmel** vonulni,
a megváltás tanúiként harcolni,
őket **ujjongva** a Szentháromságához vezetni.”

Úgy értelmezem, a válasz: mind a kettő együtt. Ma úgy mondanánk, „kettő az egyben”. Elfogadjuk mindazt, amit az Atya tervezett nekünk: szenvedést és örömet.

.....
...örömgűjtéssel készülni az Úr jövetelére.
.....

Úgy tűnik, hogy a szenvedés házhoz jön magától. De különösen szép, amikor a szenvedésünket alakítja át Szűzanyánk akár „örömmé” is ... Egy kedves asszony, akit daganatos betegség környékezett meg, mesélte, hogy ezt különösen is kegyelmi időszaknak éli meg. Környezete sokat imádkozik érte. Belesimult Isten tenyerébe, mint egy csecsemő, hogy Zajkás Péter szavaival éljünk. Szervedésből öröm lett... Másik két asszony betegségében tudja azt látni, hogy nem megszabadulni akarnak a bajtól, hanem Isten kezéből ajándéku elfogadni... A lelki átalakulás csodás szalmaszájai...

De nem mindenkinek hoz ilyen az élethelyzete, viszont tudatosan figyelhetünk, hogy találjunk örömteli „szalmaszálakat” is!

Érdeemes örömgűjtéssel készülni az Úr jövetelére. Észrevenni, kutatni, hálát adni azért, amit kaptunk. Egy csoport például épp ezt tűzte ki célul: észrevenni az örömöket, és ezeket hetente megosztani egymással.

Kutathatjuk: mi tenne jót házastársamnak, családomnak, ami könnye(de)bbé tenné a karácsonyi készülődést, örömtelibbé a légkört, mintha Jézus valóban közeledne...

Elővehetjük a hangszert, a verseskötetet, kettesben megnézhetjük kedvenc filmünket, kettesben elmehetünk sétálni (pl. a régi szerelmes séták helyszínére) vagy beülhetünk egy gyertyafényes vacsorára... Vagy türelmesebben szólunk rakoncátlan gyermekeinkhez, vagy minden erőnket összeszedjük a közös leckézéshez, vagy zúgolódás nélkül indítjuk be az „Anyax-Taxi” motorját ötödszörre, hatodszorra is. S ez a lelkület gyerekeinket is segíti a „jósággyűjtésben” – érzékeny lelkük átveszi ezt a hullámhosszot!

Nos, ezek tényleg puha szalmaszálak lesznek a KISJÉZUS jászolában.

Újabb különleges karácsony

Van, aki szalvétát gyűjt, van, aki bélyeget, van, aki gyerekmondásokat, vagy jó életpéldákat a schönstatti előadásokhoz, esetleg jó recepteket. Ezek gyakran úgy kezdődnek, hogy a meglévő elsőhöz kapunk egy másodikat, és akkor már érdekes: lesz-e harmadik? És ez a folyamat tudatos örömforrássá válik a gyűjtő számára. Tavaly még nem tudtam, hogy a „különleges karácsony-történetem” gyűjteményemnek csupán az első darabja lesz... De aztán megkaptam családomtól a következő évi ajándékot, és most nem tudom megállni, hogy megosszam ezt az élményt is!

A mostani karácsonykor nem utazott el egész családuknak „testületileg”, mint az előzőn, volt lehetőségünk ajándékokat venni, karácsonyfát díszíteni, szóval a szokásos ünneplésre készültünk. Annyi kis szokatlan nehézség azért adódott, hogy nekem közvetlenül előtte pár napra el kellett utaznom, és csak 24-én délutánra (!) tervezhettük a hazatérést. Na, azért ez nem „csak”, ugye?!? Távol a családmenedzser (= az édesanya) – hogy lesz itt így minden készen, hogyan lesz rend és tisztaság? Mivel már elég nagyok a gyerekek, megengedhetem magamnak a tervezés és előkészítés luxusát (persze azért

nagy rugalmassággal és elég mozgásteret hagyva a schönstattiak számára jól ismert váltoállításoknak is). Igyekeztem hát alaposan előkészíteni, amit csak lehetett (menütervezés és előre főzés, ajándékok, hatalmas táblázatok és tacepaók a falon, kinek – pontosan – mit kell takarítania, elővennie a mélyhűtőből, vásárolnia az utolsó pillanatban. Persze mindent nem lehet előre megtervezni...

Egyébként minden évben úgy indulok neki a karácsonyi készülődésnek, hogy „na, most aztán időben elkezdem! Már novemberben kész lesz az adventi kalendárium, ajándékok becsomagolva, minden a legapróbb részletig tökéletesen előkészítve és kivitelezve!” Tudtam persze, hogy ha ezzel a – régebben szokásos – elvárással készülődök, akkor előre borítékolhatom a saját kudarcomat. Most jól jött az a magyar mentalitásra oly nagyon jellemző „jó-lesz-az-úgy-is!” mondat. Ezt többnyire mi, schönstattiak nem engedjük meg magunknak, hiszen mindig minőségi munkát adunk ki a kezünkől. (Az anekdota szerint a Magyarországra települt cég igazgatója a helyettesének ezt az egy mondatot tanította meg magyarul, és körbeküldte a gyárban fülelni – amelyik munkás szájából meghallja, azt azonnal rúgja ki... Kantenich atya meg újragépelte a titkárnőjével az akár csak egy elírást is tartalmazó oldalt, pedig akkor még mechanikus írógép volt!)

Inkább Kantenich atyának azt a trükk-

jét alkalmaztam, amit ő a háború előtti években a saját és övéi félelem-immunizálására talált ki: többször is élénken elképzelte az esetleg őt majd érő szenvedések legszélösegebb

...„csakazértis” csinállok egy lelki örömalbumot!

példáit, szoktatta magát a gondolat-hoz, és próbált előre ígert mondani arra a helyzetre is. Hát, ha szenvedéseket nem is, de például a karácsonyi vacsorára adott dínófasírtot jól el tudtam képzelni... És majd annak is örülök!

Szóval, keményen dolgoztam, kívül és belül is, mintha minden rajtam múlna, az utazás alatt pedig már csak bizakodtam, mintha minden a Szűzanyán múlna. De azért arra nem számítottam, hogy tényleg beáll majd a konyhámba helyettesíteni... Szenteste sötétben értem haza, és a következő mesekép fogadott: égtek a gyertyák, illatmécsesek (ahogy én szeretem, de rajtam kívül más általában nem szokott vacakolni vele), csillagszóró is volt (emlékeztek, tavaly elkobozták a repülőtéri biztonsági ellenőrzésnél), karácsonyfa feldíszítve, ajándékok becsomagolva, vacsora előkészítve (nem dínók), az angyalcsengő megcsendült... Teljesen elképedtem. Erre az összképre azért nem számítottam, csodálatos volt! A „megcsináltuk, neked” büszkesége fénylett a családtagok arcán, és képzeljétek, megint az a megajándékozottság-élmény töltött el, ami a tavalyi ünnepekor is. Nem is tudom, hogy fénykép készült-e valóban, mert a belém égett kép annyira színes-szagos-muzsikás, hogy bármikor élénken elém ugrik. Azóta is örülök – amikor csak utóízlelem – és izgatottan várom a következő ajándékomat. Nem kell feltétlenül a következő karácsonykor történnie, de hát most már „csakazértis” csinállok egy lelki örömalbumot!

Házasságunk erősségei

Amikor közösen kezdtünk el gondolkodni házasságunk erősségein, természetesen nem jutott eszünkbe semmi, illetve egy kérdés megfogalmazódott már az elején: „A mi házasságunknak vannak erősségei?”

Aztán nosztalgizálni kezdtünk, és rájöttünk, hogy mi már négyszer házasodtunk össze, pedig egyszer sem váltunk el. Hogy is lehet ez...?

Lassan 17 éve, hogy egymásnak örök hűséget fogadtunk. Közös életünket édesanyáméknál kezdtük meg, első gyermekünk is oda született. Családi gazdaságot hoztak létre szüleim, és ebben tevékenyen ki is veszi mindenki a részét. Utólag visszagondolva Zolinak nagy alkalmazkodási készségre volt szüksége az ottani élethez. Ő kisvárosban nevelkedett, és nem volt tapasztalata ezen életvitelről. Mert gazdaságban dolgozni az nem „csak” munka, az életforma. Folyamatosan van mit tenni, és nincs megállás. A családi gazdaság révén pedig a saját család elveszíti kissé a maga intimitását, általában mindenki mindenről tud, és tudni is akar. A mindenkibe pedig a két bátyámat és családju-

kat, valamint a szüleimet kell érteni. Tehát „első házasságunk” ebben a miliőben kezdődött. Saját szokásokat nem tudtunk kialakítani, jómagam hordoztam az elvárt női szerepet, és az elvárható férfi szerepbe Zolit akartam beleszuszakolni. Ez azt jelentette, hogy a férfi a küszöbön kívül ténykedik, a nőnek pedig mindent meg kell oldania küszöbön belül. Egy példát említenék még a közös életünk elejéről, mely az első várandósságom idején történt. A szobában porszívóztam, amikor Zoli hazaérkezett ebédelni. Én ennek nem tulajdonítottam különösebben nagy figyelmet, hiszen tisztában voltam „képességeivel”, tudtam, hogy a tányért az asztalra tudja tenni, sőt az ebédet is bele

tudja merni, sőt, az ebéd végeztével még el is tud pakolni maga után. Na, ez egyáltalán nem volt elfogadható viselkedés nálunk. Édesanyám kiharcolta a konyhába, és ki kellett szolgálnom az „uramat”...☺

Három év közös NAGYcsaládi élet után költöztünk el saját otthonunkba. Ez volt a „második házasságkötésünk”. Ide már két éves fiunkkal érkeztünk, tehát kettesben jóformán nem is voltunk. Na, akkor aztán kő kövön nem maradt itthon. Igazából akkor ismertük meg egymást, akkor kezdtünk el csiszolódni egymáshoz. Én továbbra is tartottam szerepemet, Zolit mindig a munkába hajtottam, hiszen otthon neki nincs dolga. Két év után megérkezett kislányunk, de még pocakban volt, mikor már elkezdtem Győrben főiskolára járni. (Ez tőlünk 180 km-re van.) Kislányunk születése után a menetrend a következő volt: kéthetente Zoli maradt itthon fiunkkal, én pedig felpakoltam babát, mamát, és csütörtöktől szombatig kollégiumban voltunk. Mama a babával fiatalodott a kollégiumban a sok kollégista között, én pedig az előadás-

kat hallgattam és közben szolgáltam babának, mamának. Akkor ott benne lenni nem tűnt lehetetlennek, de utólag visszagondolva nagy áldozat volt ez mindenki részéről. Az irányí-

.....
...akkor ismertük meg egymást, akkor kezdtünk el csiszolódni egymáshoz
.....

tás családjunkkal kapcsolatban ismét nem a mi kezünkben volt. Mama mindent megoldott, a kollégiumban is, majd amikor már nem jöttek velem, itthon is...

„Harmadik házasságkötésünk” a Házás Hérvége Mozgalom első hétvége rendezvényén való részvételünk volt. Itt kezdünk el egymással szóba állni. Sokat kellett volna beszélgetni ezen a hétvégén, de azt se tudtuk, hogy kezdjük neki. Eddig mindent megbeszéltünk a napi teendőkkel kapcsolatban, de egyébként, hogy melyikünkkel mi van, az nem nagyon volt fontos, erre gondot nem fordítottunk, hiszen ilyen példát egyikünk sem látott élete folyamán. Itt ismertük fel először, hogy a házasságunkban egymás mellett élünk és nem egymással.

A „negyedik házasságkötés” a Schönstatt Mozgalom első alkalmas családnapi volt. Leírhatatlan ér-

zés kerített bennünket hatalmába. Hogy nem vagyunk egyedül a gondjainkkal, hogy nem csak a mi gyerekeinkkel vannak problémák, hogy mások is küzdenek egymással, de leginkább egymásért. Új dimenzióba került a házasságunk. Elkezdtünk a gyerekekkel közösen is imádkozni, fontosabbá váltak a vasárnapi misék, és igyekeztünk az otthonunkat „mértóvá tenni” Szűzanya fogadására, azaz háziszentélyt kialakítani. Harmadik gyermekünk már így érkezett közénk. Igazából kompetens szülőkké általa váltunk. Mi már tudtunk minden teendőt a csecsemők ellátásáról, igényeiről. Végre a kezünkbe került a gyepelő saját családjunkkal kapcsolatosan. Másfél év eltelte után a Jóisten egy negyedik gyermekkel is megajándékozott bennünket. Először kellett őszintén és tiszta szívvel mondanunk, hogy „...legyen meg a Te akaratod...” Folyamatosan küzdöttünk azzal a kérdéssel, hogy vajon jó szülők vagyunk-e, miközben a NAGYcsaládtól sok elismerést nem kaptunk már a harmadik gyermek hírére sem, ismét gyermekáldásban lett részünk... teljesen összekuszált bennünket ez a helyzet. De MI ketten vállaltuk, és természetesen nem bántuk meg, akkor sem, amikor ezt mondják nekünk: „nálatok az a baj, hogy túl sok a gyerek...” Erre csak az a válaszuk, hogy „ez neked baj, nekünk nem...” ☺

A családban hirtelen haláleset történt a közelmúltban. Azt hívta magához a Jóisten, aki a legnagyobb szeletet cipelte a vállán a gazdaság működésében. Másodjára is ki kellene mondanunk, hogy „...legyen meg a Te akaratod...”, de ez még nem mindig sikerül. Saját családjunk ennek következtében ismét sokszor csúszik a sokadik helyre. Házasságunk erősségei azonban nem engedik, hogy visszafelé haladjunk, csak azt engedik, hogy néha megpihenjünk az úton. Ha nosztalgizunk, és újra feltesszük magunknak a kérdést, hogy mi is a mi házasságunk erőssége, tudjuk már a választ, és ez egyetlen szóval kifejezhető: KITARTÁS, ami a Szűzanya nélkül nem lenne tartós.

És azt is tudjuk már, mikor lesz az „ötödik házasságkötésünk”! Az akkor jön el, amikor minden fiókánk kirepül, és tartósan lesznek olyan napok, amikor csak mi ketten leszünk, na, akkor ismerjük meg egymást csak igazán! ☺ Izgalmas egy jövőkép!

Légypiszok a tapétán

Éppen családnapokon voltunk, amikor férjem megbántott valamivel. Nagyon fájt, éjszaka sem tudtam aludni. Míg ő békésen szuszogott mellettem, én pityeregtem az ágyban, nyalogattam a sebeimet.

...nagyon örültem, hogy a Jóisten ilyen nagyszerű társat adott nekem.

Egyszer csak előkaptam egy papírt és egy tollat, s telefonom fényénél elkezdtem írni férjem jó tulajdonságait. Csak írtam és írtam. Két oldalnyit sikerült összegyűjtenem. Mire a végére értem, a megbántottság teljesen átalakult bennem, s nagyon örültem, hogy a Jóisten ilyen nagyszerű, kedves, gondoskodó, alázatos, családjának élő, ezermester, erős hitű, ...társat adott nekem. Azóta, ha esetleg valamelyik rossz tulajdonsága megint elkezd zavarni, elég csak arra a két oldalra gondolnom, amit egykor a jó tulajdonságairól összeírtam, s minden kisimul bennem. Csak hálát és szeretetet érzek iránta! Mi ez az apróság a többihez képest?! Már nem számít az a picit (1,2...20) légypiszok a gyönyörű tapétán. Megtanultam az egész mintát, a színeket, az összhatást látni!

Két és fél év ajándékba

A Jóisten nagylelkű. Sokszor jobban tudja, mi okoz számunkra örömet, mint mi magunk.

Történetünkhöz hozzátartozik egy kis előzmény: családnak élete úgy

alakult, hogy amikor 3 éves házaspár voltunk, idegen városba költöztünk, ahol semmi családi kötődésünk nem volt. Így a nagyszülők jelenlétét sem élvezhettük. Néha megkértük őket, hogy utazzanak el hozzánk, ha máshogy nem tudtuk megoldani a gyerekvigyázást – de ezt a lehetőséget ritkán vettük igénybe. (Különösen attól kezdve, hogy nagyfiunk egyszer, mikor a

schönstatt-csoport után hazaérve kifizettük az egyetemista babysittert, közölte, hogy legközelebb fele pénzért vigyáz a kisebb testvéreire. ☺)

Az óvodában irigykedve néztem, amikor néha a nagyszülők jöttek az unokáért, és mondták, hogy a délutánt náluk töltik majd a kicsik; meg amikor a kis barátok mesélték, hogy vasárnap a Mamiéknál ebédeltek.

Ilyen szoros nagyszülő-unoka kapcsolatot nem tudtunk kiépíteni a családjunkban. Persze így is bensőséges kapcsolatban voltak gyermekeink a nagyszülőkkel, nyaraltak náluk, utaztunk sokat hozzájuk. De a napi szintű jelenlét nem adatott meg. Amikor a gyerekeink továbbtanultak, és mindenki Budapesten folytatta az életét, el is könyveltük magunkban, hogy a mi nagyszülőségünk is folytatása lesz a szüleinkének. Távoli nagyszülők leszünk.

Annál nagyobb volt a meglepetés és az öröm, amikor legidősebb fiunk bejelentette, hogy hazaköltözik Budapestről, mert ő a környéken szeretne dolgozni, és amíg otthon teremtenek maguknak, szeretnék, ha befogadnánk őket. (Felmerült az albrélet gondolata is, de szerettük volna a magunk részéről azzal támogatni őket, hogy az építkezés ideje alatt nálunk lakhatnak.) Kisunokánk ekkor 9 hónapos volt.

Emlékszem a lázas készülődésre, hogy kialakítsuk számukra a saját kis életteret: szobák, szekrények szabad-dá tétele, hely a pincében a dobozoknak...

A megérkezés nagy öröm volt, el se hittük, hogy ez nem csak egy hétvégére szól. Próbáltuk kialakítani a közös életünket. Teljesen szeparálódni nem tudtunk, közösen használtuk a konyhát-étkezőt-nappalit.

Néhány konkrét megtapasztalást szeretnék itt megosztani Veletek. Például volt „Ti hűtőtök” és volt „Mi hűtőnk” – ami igazából nem jelentett semmi mást, csak több kapacitást, igazán soha nem különültek el a

konyhai dolgaink. (Amikor elköltöztek, még sokáig pakoltam volna a „Ti hűtőtökbe” – és álltam a hűlt helye előtt.)

A nappali olyan lett, mint fiatal éveinkben: a játék színhelye. Sok játék, állandó pakolás, amitől – bevallom töredelmesen – már kicsit elszoktunk. Biztos, hogy mindig hevert valami elöl, néhány autó az előszobában, almadarabka a kisszéken...

És az is igaz, hogy mindkét kis család élvezte azokat a hétvégeket is, amikor a másik elutazott kis időre... De cserébe kaptunk sok közös esti imát a háziszentélyben; ahol a kisunoka jelenléte felelevenítette a fiatal éveinket, amikor mi tanítottuk imádkozni gyerekeinket. Kaptunk sok-sok ölelést és jóéjt pusztit, később kiskeresztet a homlokunkra. Újra olvashattunk mesét – a végkimerülésig. Játszottunk rengeteget, és a padlásról sorra kerültek le a régen eltett játékok. Hallhattuk azt a mondatot, hogy: „Az nem lesz jó, ha a Papa és a Mama nem költöznek velünk az új házba.”

Második unokánk ide jött haza a kórházból, és nem fogjuk elfelejteni, amikor körbeálltuk, és először gyönyörködhettünk benne.

Sok szép esti beszélgetés a fiatalokkal; megosztották gondolataikat, terveiket, örömeiket. A két és fél év nevelt minket. Dolgoztunk azon, hogy ne

adjunk mindig jobbnál jobb tanácsokat a fiataloknak. (Sokszor erre az okosságra persze csak utólag jöttünk rá, de talán idővel csökkent a „jótanácsok” száma.) Hogy ne mondjunk nagy bölcsességeket. (Ezt se könnyű megállni – pedig nem is biztos, hogy olyan bölcsék azok a bizonyos gondolatok, inkább rutinból jövők.) Hogy ne akarjak rögtön zoknit húzni a kicsi lábára, ha én fájni kezdek. Hogy észrevegyük, mikor kell háttérben maradni, és biztosítani a fiataloknak, hogy maguk lehessenek.

Amikor néha nehezebb volt, azt gondoltuk, hogy nekik sokkal nehezebb. Mi, szülőként mindig a gyerekeinkkel éltünk, számunkra ez a helyzet ilyen értelemben természetesebb volt. Ők,

.....
...amíg otthont teremtenek maguknak,
szeretnék, ha befogadnánk őket.
.....

fiatal házasként alig várták, hogy a saját életüket élhessék. (Ráadásul – ahogy az általában lenni szokott – az építkezés még el is húzódott.) Már elkezdték korábban kialakítani a maguk közös életét, és utána újra alkalmazkodniuk kellett hozzánk. Nem volt könnyű nekik, de ők nagyon nagy türelemmel viselték.

Most már elköltöztek (olyan távolságra, ahová nem tudunk papucsban átszaladni), és alakítgatjuk a kapcsolattartás új formáit, szokásait. Egyik legkedvesebb friss élményem: Menyem felhív, hogy ovi után beugorhatnak-e, mert vettek a boltban uzsonnára kiflit, de a 4 éves unoka azt mondta, hogy: „a vajait inkább a Mamáéknál kenjük rá!” – Jöhetnek-e uzsonnázni? Nekünk az ilyen alkalmak a kicsi Mennysországot jelentik. Mi is megyünk; beugrunk, ha arra járunk; előtte egy telefon, hogy alkalmas-e. Alakul a heti egy délutános „nagymamaidő”, amikor lehet szabad programot szervezni a fiatal szülőknél.

Itt tartunk. És még mindig szeretjük egymást – válaszolnánk Tilmann atya kérdésére.

Apu, a nagy ajándék

Nem akarom megváltoztatni.

Mindenkiben él egy kép, hogy milyen lenne számára az ideális anya és apa. Hogy hogyan esne jól neki, ha a szülei kifejeznék iránta érzett szeretetüket. Hogy a gondoskodásukat jobban igényelné vagy éppen túl sok belőle. Hogy tudnak-e példát mutatni a konfliktusaik kezelésében.

Apukámat gyerekkoromban nagyon szerettem. Mint egy szem lánya, a szeme fénye voltam. Anyukám szigorával ellentétben ő engedékeny volt, mindig rá lehetett venni a csokievésre, filmnézésre. Kamaszkoromat is az engedékenysége jellemezte. Szerettem időt tölteni vele, bemenni a munkahelyére, együtt kirándulni vele, s ebben az időszakban megígérte nekem, hogy egyszer elvisz engem egy külföldi munkára.

Ez az ígélet mindig tolódott. Hol a középiskolás félévzárások miatt, hol az egyetemi vizsgaidőszakok miatt, hol a férjemmel való külföldre költözésünk, majd a gyerekeink születése miatt. Már nem is nagyon tartottam számon.

Apuval való kapcsolatomban nagy változást a saját gyerekeim születése hozta, amikor felnőtt szemmel rádöbbsentem, mennyire másnak ismertem addig. Az unokákkal szemben ugyanúgy viselkedett, mint velünk, amikor kicsik voltunk, de mennyire más lett az én nézőpontom! Az a vicces apuka már nem is tűnt viccesnek, inkább fölényesnek, mindent irányítani akarónak.

Mikor a legnagyobb volt bennem a neheztelés, legmélyebb a harag, ő ebből mit sem érzékelve bedobta a kérdést: mivel hamarosan nyugdíjba megy, most van még lehetőség rá, elkísérené-e külföldre a megígért útra. Azelőtt bármelyik évben azonnal igent mondtam volna, de most?! Négy napig együtt kettesben? A Jóisten mestere az időzítésnek... Magamban az első reakcióm az volt, hogy biztos nem megyek. Viszont tudtam, hogy ez olyan

lehetőség, ami nem valószínű, hogy még egyszer megadatik. Hezitáltam. Imádkoztam. És igent mondtam.

Az út alatt valami megváltozott bennem. Félre tudtam tenni minden rossz érzésemet, és bele tudtam feledkezni az utazás örömébe. Még soha nem töltöttem ennyi időt kettesben apuval. Az általam tervezett NAGY beszélgetés elmaradt, viszont elindult egy kétirányú kom-

munikáció, odafigyelés. Apu régen mindig csak akkor hívott telefonon, amikor valami rossz történt, például ha meghalt valamelyik családtag. Most már nem ugrik össze a gyomrom, ha látom, hogy ő hív. Heti szinten beszélünk: érdeklődik, kérdez, mesél.

Meg tudott születni bennem az elfogadás, hogy ő ilyen. Nem akarom megváltoztatni. Viszont már rögtön el tudom mondani neki, ha valami nekem rosszul esik, túl sok, túl kevés, és látom rajta, hogy figyelembe veszi ezeket. Számomra a saját szüleim az ideális szülők. Folyamatosan kölcsönösen tanulunk egymástól. Szép folyamat. Nagy ajándék. Nagy áldás.

Megbékélés

4 évvel ezelőtt a Szüleim mennybe költözése után egy váratlan és borzalmas csapás ért. (Csapás, csapás után.) A legkedvesebb rokonaim megtámadtak egy örökösödési ügyben. Én azt hittem addig, ilyen csak regényekben fordul elő, meg persze más családokban. Olyannyira padlót fogtam, hogy kétszer kórházba is kerültem. Másfél-két évig szorongásos depresszióval küszködtem. A reggelek voltak a legrosszabbak, amikor magamhoz tértem, és előttem állt egy új nap, amit végig kell élni. A problémát egyszerűen meg lehetett volna beszélni az érintettekkel, ezzel ellentétben ordítózás, fröcsögő gyűlölet, kibuggyanó irigység, és

hasonlók voltak. Az még ide tartozik, hogy bizonyos vádak jogosak voltak (figyelmetlenség, mulasztás, stb.), ezekért szívemből bocsánatot kértem, és az anyagi részét kiegyenlítettem a másik fél igénye felett.

.....

...az imában, olyan volt, mint amikor
a fuldokló levegőhöz jut.

.....

Próbáltam lelki segítséget kérni, de érdekes – ezek a kapuk rendre bezárultak előttem. Éreztem, ezt nekem kell megoldani. Pontosan úgy jártam a köröket magamban, ahogy írtátok az előadásban. Közben folyamatosan villogott bennem egy lámpa, hogy az Úr tud segíti, Ő tud! Tehát valójában nem nekem kell

megoldani, de nekem kellett eldöntennem, hogy Őrá bízom a gondomat.

Két dolgot találtam ki. Kerestem 10 kavicsot, és beletettem egy szép kis tálkába. Amikor eszembe jutott az egész szörnyűség, azonnal, de azonnal elkezdtem mondani a rózsafüzért. S mivel állandóan mart belül a szorongás és az elkeseredés, így kb. állandóan mondtam az imát. A kis kavicsokkal mindig tudtam mondani, házimunka és bármi közben, mert az ujjamon nem tudtam mindig számolni, de egy kavicsot arrébb rakni mindig lehet. Amikor benne voltam az imában, olyan volt, mint amikor a fuldokló levegőhöz jut. Végtelenül hálás voltam és vagyok a Szűzanyának!

A másik az volt, hogy ezeket a rokonokat minden áldott este magamban „virtuálisan” megöleltem és magamhoz szorítottam. Ezt még mindig megteszem, ha eszembe jut. Először kicsit azt gondoltam, hogy bolond vagyok, de aztán éreztem, hogy ez jó tesz. És – ami érdekes – nem csak nekem. Egy idő után tudtam, hogy megtörtént a csoda. Megbocsátottam. Szabad lettem! Fel tudom őket hívni, tudok velük beszélni, találkozni, nincs bennem gombóc, semmi ilyesmi, elmondhatom, hogy szeretem őket szívemből, hiszen Jézus is végtelenül szereti őket, akkor ki vagyok én, hogy ne? Könnyű lett a szívem, meggyógyultam. És folyamatosan könnyörgöm értük továbbra is, hogy meg tudják érezni Isten szeretetét. (Meg az enyémet is.)

Hihetetlen sokat hozott nekem ez a két év kemény próbatétel. Most már azt mondom, hogy megérte. Szívemből meg tudom köszönni Istennek. Talán jobb ember lettem.

Ami szerintem lényeges, hogy ha bajban van az ember, akkor a terhet valóban adjuk át az Úrnak, Ő átveszi, és szépen lassan munkálkodni kezd. Átadás, bizalom, türelem, sok csendes ima. A Szűzanya pedig abban segít – ez az ő szívügye –, hogy mi Jézusé legyünk, s ezért mindent megtesz.

Karizmánk sürget minket

Nem nagyon szeretjük, ha sürgetnek minket. Legalábbis én biztosan nem. Vannak dolgok, amiket lehet sürgetni, és vannak, amiket nem. Például a házastársi eszmény megtalálását biztosan nem. Gondoltam én.

A Kentenich családpedagógiás hétünket Pécsi Rita ezzel a témával kezdte el, és arra bátorított minket, hogy „kössük egy csillaghoz a szeke-rünket!” Ez a mondat nagyon megragadta a közösséget. Gyakran viz-szatértünk ehhez a gondolathoz. Próbáltuk egy kicsit megfejteni: Mi a mi csillagunk? És ha csillaghoz kötjük a szeke-rünket, az biztosan kihúzza minket minden bajból, és biztos, hogy sok akadály lesz, de aki csillaghoz van kötve, az nem rekedhet meg. Esténként azt a feladatot kaptuk, hogy mindenki próbálja megfogalmazni a házastársi eszményét. Vagy ha még nem találta meg, akkor vázolja fel kicsit az utat, éppen hol tart a keresésben.

Minden este más család számolt be, és nagyon izgalmas volt ezt a témát hallgatni, hogy ki hol tart éppen, mit tart fontosnak, és egyáltalán hogyan kezdi meg kibontani ezt a nehéz témát. Volt, aki a saját nevéből indult ki, volt, aki csak legyintett, hogy még csak két éve házasodtak

össze, ráérnek még ezen gondolkodni, és voltak nagyon mély beszámoló is az élet nehézségeiről.

A második este kerültünk mi sorra az esti megosztásban. Arról beszéltünk a férjemmel, hogy házaspárként fontos nekünk az a közösség, ahová tartozunk: a saját családunk, a munkahely, a plébániai közösség, a faluközösség. Számíthatnak is ránk, tesszük a dolgunkat ott, ahol éppen vagyunk, és ezt mi nem feladatként, hanem örömként éljük meg. Ugyanúgy a schönstatti közösségben is próbálunk jelen lenni, és segíteni, ahol a Szűzanya eszközeiként szeretne használni bennünket. Mivel a hét házigazdái voltunk, adódott a gondolat, hogy elmondjuk a körülöttünk ülő családoknak, hogy a házigazdai feladatainkat mi úgy éljük meg, mint a személyes eszményünket: együtt teszünk valami szépet a közösségért, amit a szívünkben hordozunk. Meséltünk különbözőségeinkről is: amíg a férjem nagyon gyakorlatias vezető típus, addig én inkább elméleti vagyok, és egészen másképpen látom a világot, mint ő. Jól kiegészítjük egymást, és örömmel éljük meg házasságunkat.

Az aratás előtt volt egy kicsit több időnk beszélgetni egymással. Próbáltunk összeszedettebben összpontosítani a témára, és akkor hirtelen kipattant a fejünkből: hiszen mi egy JÓ CSAPAT

vagyunk így ketten! Nagyon meg-
örültünk. Ez az a mondat, amit ke-
resetünk! Ez jól kifejez minket!
Hurrá! Megtaláltuk az eszményün-
ket!

.....
...egy pici sürgetésre éppen
szükségünk volt.
.....

És akkor eszünkbe jutott a Gertrúd-Mária nővérrel való első találkozásunk. Egy hosszabb beszélgetés után éppen ezt mondta nekünk. „Önök nagyon különbözőek, de jó csapat.” Nagyon örültünk, hogy a Szűzanya megajándékozott minket ezzel a csodálatos felismeréssel. Nagyon jó érzés volt örülni a megtalált kincsnek, ami már kezdettől fogva bennünk volt.

Arra szeretnénk bátorítani Benneteket, hogy keressétek Ti is eszményeiteket! A mi példánk is bizonyítja, hogy nem biztos, hogy hosszú hónapok, évek kellene ahhoz, hogy megtaláljátok. És utólag visszagondolva egy pici sürgetésre éppen szükségünk volt.

A közösség ereje

Ha a szíveinket egymásba írjuk, a közösség ereje sokszorosára nő. Ezt tapasztaltuk meg, amikor éppen a kápolna nevét, küldetését kereste a Magyar Schönstatt Család.

Sokszor halljuk a felhívást, a figyelemztetést az online csalásokkal kapcsolatban. Mi is többször figyelmeztettük egymást a veszélyre. Attól féltünk, hogy idős szüleink a csalók hálójába kerülhetnek, hiszen ők is sokat vannak online térben. Rendelnek webshopból, a nyugdíjas családtagokkal, ismerősökkel tartják a kapcsolatot. Arra viszont nem voltunk felkészülve, hogy mi is potenciális áldozatok vagyunk. Velünk

ilyen meg sem történhet, hiszen tudunk a veszélyről, el tudjuk hárítani.

Nagylányunk szerette volna eladni a menyasszonyi ruháját. Meghirdette a facebook adok-veszek oldalán. Már régóta szeretett volna a ruhától megszabadulni, mert egy nagyon rossz emlék kötődött a ruhához. Ezért nagyon megörült, hogy a vevő a meghirdetés után hamar jelentkezett. A pénz is jól jön, amit érte kap, gondolta. Akkoriban érzelmileg sok segítségre szorult, mi biztosítottuk a lelki hátteret, hogy újra talpra tudjon állni. Tehát a vevő gyors jelentkezése egy felfokozott érzelmi állapotot eredményezett. Ebben a helyzetben nem tudtunk körültekinthetően gondolkodni. Lányunknak nem volt OTP számlája, ezért minket kért meg arra, hogy a számlánkon keresztül bonyolíthassa le az eladást. A vevő a GLS futárszolgálatra hivatkozva küldött egy Linket, amire rákattintva adatokat beírva letétbe helyeződik a vételár, amihez a lányom akkor jut hozzá, ha a menyasszonyi ruha a futárnak átadásra kerül. Nagy volt az öröm.

Másnap éreztük, hogy itt valami nem stimmel, és amikor megnéztük a számlánkat, rájöttünk, hogy arról minden pénzt, plusz a hitelkeretet is leemelték. Azonnal azon kezdtünk gondolkodni, hogy ebből a helyzetből hogyan tudunk kijönni. A családban pillanatok alatt megtapasztaltuk az összefogást, az együttérzést. Lányunknak sikerült egy jó adag lelkifurdalást átélni. Beszélgettünk a megoldásról. Nagyon jó volt megélni a bennünk lévő isteni békét. Tudtuk, hogy az Istent szeretőknek minden a javukra válik. Ebben a mondatban megnyugodva tudtunk most már helyesen gondolkodni. Természetesen a rendőrséget és a bankot is értesítettük, és a szükséges lépéseket megtettük.

Szerettük volna, ha a mi esetünkből más is tanulhatna, így segíthetnénk megvédeni másokat. Ezért is jutottunk arra, hogy írunk az apostoli körnek és a soproni családoknak. A levelünkben arra kértük őket, hogy néhányezer forintot küldjenek nekünk, ha tudnak. Így szerettük volna a fizetésekig tartó időszakot átvészelni. A levelünk után történt az a csoda, amit eddig elképzelni sem tudtunk.

Amíg ültünk a bankban, ahol személyi kölcsön felvételére biztattak minket, folyamatosan csipogott a telefonunk, a számlánkra érkező adományok miatt.

Az ügyintéző hölgy nem értette, hogy mi történik. Mi tudtuk, hogy a Szűzanya dolgozik a háttérben. Mire elhagytuk a bankot, a hitelkeret visszatöltődött. Nagyon jó volt megélni mindezt, és egyben megmutatni a közösség erejét. A munkahelyi fizetéselőleggel néhány nap alatt feltöltődött a számlánk, és nem voltunk mínuszban.

Mi tudtuk, hogy a Szűzanya dolgozik a háttérben.

Ma is felfoghatatlan ez a gyors és hathatós segítség. Hálásak vagyunk, amit talán soha nem tudunk kellőképpen kifejezni. A kápolnánk nevét közben megtalálta a Schönstatt Család.

Egymásba írt szívek szentélye! – Amikor bemegyünk a szentélybe, minden alkalommal ezt a csodát éljük át.

Gyúrjunk lélekre is!

Lelki napirend (LNR) – mi a csoda?
Kinek? Miért? Hogyan?

1. Van, aki csinálja,
2. van, aki már hallott róla,
3. van, aki vágyik rá, hogy egy kis rendet vágjon a lelki életében,
4. a többi pedig nem schönstatti. Na jó, de, lehet. ☺

Hajszálnyival jobb, igazabb emberré válni egy döntéssel kezdődik, majd azzal folytatódik, hogy minden áldott nap lépünk egy kicsit az utunkon ennek a döntésnek fényében. Naponta lépkedni, ez önmagában pizok unalmas.

.....
...azzá az emberré váljak,
akit Isten belém álmodott.
.....

Különleges irányjelző fényt ad ehhez a személyes- és évfolyam-eszményünk, esetleg a házaseszményünk (ha sikerült ezt már megtalálnunk). A lelki napirend ezek konkrét életre váltásához nyújt segítséget. Úton lenni az eszményünk felé már izgalmas, akkor is, ha nehézségekkel is jár.

A lelki napirendet egyféle lelki edzéstervnek élem meg, ami mindenkinél más. Szép és egyben nehéz, hogy nem lehet precízen előírni, pontosan mit kell tennünk. Ami egyikünkön segít, a másikon nem biztos, hogy működik. Például vannak imák, önmegtagadási módok, böjtök, edzések, hidegzuhanyos fürdéssek, amik többeknél jól tesznek a testnek és a léleknek, míg másokat a kényszeresség, szorongás felé sodornak.

Az biztos, hogy a LNR nem csupán küzdelem és verejték, nem csak akkor használ, ha fáj. Akkor tulajdonképpen micsoda?

Egyrészt feltankolás (hogyan utána jobban haladjunk)

Részben arról szól, hogy tegyünk olyat, ami örömmel, békével, nyugalommal tölt el, ami gazdagítja személyiségünket, erősíti az Istennel, embertársainkkal való kapcsolatunkat:

- pár percet napfürdőzni Isten jelenlétében, megpihenni Nála, időt ajándékozni neki,
- táplálkozni szavaival, olvasni a Szentírást, lelki olvasmányt,
- hálaadással felidézni az ajándékokat, amiket tőle kaptam,
- kedvenc tevékenységeimre időt szánni, amelyek által oldottabbá, nyitottabbá válik lelkem a szeretet befogadására (van, aki bűvészlucifort gyújt, zenél, más pasziánszt rak, szókeresőzik, kézimunkázik, agytornáztató feladatokat old meg...).

Másrészt ajándékozás

- ami persze feladat, de egyben öröm is: imában és áldozatainkkal hordozni azokat, akiknek szükségük van rá, szeretetünket, a lelki válságban levőket, beteget, egyházunkat, közösségeinket, a rászorulókat...
- A viccben a fiatal szerzetes ezt a kérdést teszi fel az előljárónak: Szabad-e imádkozás közben dohányozni? Nem, azt nem szabad – hangzik el a határozott válasz. Majd a kérdést kicsit újrafogalmazva ismét felteszi:

Mondja atyám, és szabad-e imádkozni, amikor dohányzom?

– Hogyne, imádkozni bármikor, minden körülmények között szabad.

Ennek fényében én nagyon szívesen imádkozom a rózsafüzért kézimunkázás közben, sokkal kevésbé kalandoznak el a gondolataim.

Harmadrészt önnevelés

Tagadhatatlan, hogy a lélekre gyúrás fájhat is. Mert nehéz növekedni az odafigyelés, a megbocsátás, az elfogadás, az önzetlenség terén, erősíteni és karban tartani testünket, a Szentlélek templomát, például

- sétálni, futni, edzeni,
- mértéket tartani ételben, hírekben, közösségi portálok tartalmának böngészésében,

- merni nemet mondani egy nagyobb, fontosabb igen érdekében...
- tenni másokért valami jót.

A lelki edzésterv akkor jó, ha

- konkrét: egyértelműen megfogalmazom, végiggondolom a pontokat, mit vállalok, hetente hányszor, kb. mikor, hol és mennyi ideig végzem,
- a nap végén beírható: megtettem, nem tettem meg, rajtam kívülálló okok miatt nem sikerült,
- kiegyensúlyozott: egyaránt vannak benne léleksimogató, lazító, és lélekerő növelő feladatok.

A szokásokat az önfegyelem vagy annak hiánya alakítja ki.

A jellemet az újra és újra ismételt cselekedeteink formálják. Kentenich atya határozottan kéri: *„El kell sajátítanunk az önnevelés tudományát! Minden képességünket be kell vonni az önnevelés folyamatába! ... Szilárd jellemmé kell nevelni magunkat! A gyerekcipőből már régen kinőttünk. Akkoriban még engedték, hogy a cselekedeteinket hangulatok vezéreljék. Most azonban meg kell tanulnunk szilárd, világosan felismert alapelvek szerint cselekedni. A bensőnk hajlamos a tévelygésre. Biztosan jönnek majd idők, amikor minden megint bennünk. Ilyenkor már nem segítenek a val-*

lásgyakorlatok. Ilyenkor csak egy segíthet: kitartás az alapelvek mellett. De ehhez szilárd jellemre van szükség.”

Az önnevelés útja, bevalljuk, nem egyszerű és zökkenőmentes, mindannyian küszködünk vele. Van, hogy lendületet kapunk, máskor egy lépés előre, néha több hátra, el-esünk, és újra próbálkozunk. Megkérdézhetjük magunktól: milyen elhatározást teszek, amely közelebb visz ahhoz, hogy azzá az emberré váljak, akit Isten belém álmódott? Mely pontok várnak megerősítésre, újratervezésre, elengedésre?

Adventi fogadalmunk lehet, hogy még nagyobb elszántsággal, még lelkesebben gyúrjunk lélekre is 😊!

Már csak el kell kezdeni. Endrédy Pisti készített ehhez egy szuper applikációt, a SchönstApp-ot. A SchönstApp elérhető Android és már iOS készüléken is.

A vágyakozás mértéke a beteljesülés mértéke

A magyar Schönstatt Család lelkületére és életére először 2009-ben figyeltem fel. Élénken emlékszem, hogy Gertrúd-Mária nővér mesélt nekem a Családszövetség harmadik évfolyamának első szenteléséről, ami után nem sokkal Ozsvári Csaba egy kegyelmi pillanatban hazatért Istenhez. Amikor ezt hallottam, azt gondoltam: Hű, ez szent történelem! Azóta gyakran hallottam a mozgalom fejleményeiről, és Gertrúd-Mária nővér kifejezte azt a kívánságát, hogy egyszer majd együtt dolgozhatnék vele.

2020 nyarán ez a régóta várt álom valóra vált. Elmehettem Ausztriába és Magyarországra, hogy mindkét országban megismerjem a Schönstatt Családot, és egy kicsit segítsek. Ez egy különleges ajándék volt, amit a Covid idején kaptam. Németországban ragadtam, és vártam a lehetőségre, hogy visszatérhessek hazámba, Ausztráliába. Szerencsére sem Ausztriában, sem

Magyarországon nem voltak szigorú korlátozások a nyár folyamán.

Élveztem a családokkal és fiatalokkal töltött időt Miskolcon és Óbudaváron. Bár magyarul nem értettem és nem beszéltem, a szív nyelvét megértettem, és szerencsére a magyarok többsége vagy németül vagy angolul beszél. Az értékekben is éreztem némi hasonlóságot szlovén gyökereimmel. Ez várható volt, hiszen szomszédok vagyunk, és egy ideig ugyanannak a monarchiának a részei voltunk. A magyarországi tartózkodásom vége felé néhányan megkérdezték tőlem, hogy maradnék-e. Egy nővér számára ez nem könnyű kérdés, mert hozzánk Isten az előjáróinkon keresztül szól, és oda megyünk, ahová küldenek minket. Megható volt, hogy valaki vett nekem egy csomag kakukkfűvet, amit nem találtam a szupermarketben, és azt mondta: igen, Magyarországon van kakukkfű, itt maradhatsz. Még jobban meglepett egy másik schönstatti meggyőződése, aki határozottan mondta: „*M. Julie nővér, Önnök nem Ausztráliában van a helye, hanem Magyarországon!*”

Bár az áthelyezés akkor még nem volt lehetséges, elhatároztam, hogy minden nap imádkozni fogok a Magyar Schönstatt Családjáért. És így is tettem. Amikor Magyarországon voltam, kaptam egy teamécsest celofánba csomagolva és zsinórral átkötve a magyar színekben: piros, fehér

és zöld. Úgy döntöttem, hogy levágok egy kis darabot a madzagból, és a háziszentélyemben lévő kis „Atya-szőnyegre” helyezem. Egy karkötő alá helyeztem, amelyet a 2014-es római jubileumi zarándoklaton kaptam, és az a felirat áll rajta: a „Veled tartok... J. K.”

A szeretet útja

Közeledett a visszatérésem Ausztráliába. A bőröndjeim már majdnem be voltak csomagolva, és már elbúcsúztam néhány embertől, amikor hirtelen egy telefonhívás megváltoztatta az utazási terveimet. Megkérdezték, hogy kész lennék-e Rómába menni. Nem akartam menni, de tudtam, hogy ez Isten akarata. Szívemben a vággyal, hogy örömteli FIAT-ot mondjak, mint ahogyan a Szűzanya tette az angyali üdvözléskor, IGEN-t mondtam!

Azt kérdeztem magamtól, hogy vajon miért akart Isten engem Rómába küldeni. Ahogy néztem a zsinórdarabot az háziszenté-

Isten hozta
Julie nővért
Budapesten!

lyemben, érdekesnek találtam, hogy az olasz zászlónak ugyanazok a színei, mint a magyar zászlónak, csak más sorrendben és irányban.

Nem sokkal az Örök Városba érkezésem után egy fiatal nő küldött nekem egy lapot Lisieux-i Szent Teréz képével és egyik leghíresebb idézetével: „Az Egyháznak, édesanyámnak szívében szeretet leszek.” Rájöttem, hogy bárhol is vagyunk, bármit is teszünk, szeretetre vagyunk hivatottak. A Rómában töltött időm óta, háránézek az olasz vagy a magyar zászlóra, a három teológiai erény jut eszembe: A hit (fehér), a remény (zöld) és a szeretet (piros). És persze tudjuk, hogy „ezek közül a legnagyobb a szeretet” (1Kor 13,13). Nem számít, hogy hol vagyunk, vagy mit teszünk, az számít, hogy szeretünk-e.

Karácsony: A szeretet ünnepe

A karácsonyt gyakran a szeretet ünnepeként emlegetik. Valójában a Megtestesült Szeretet születését ünnepeljük. Jézus Krisztus a legna-

gyobb ajándék az emberiség számára. Nem dobozba csomagolva, hanem bepólyálva és jászolban fekvve. Kinyújtott karokkal várja, hogy fogadjuk őt, és befogadjuk a szívünkbe, az otthonunkba, az életünkbe.

Hogy szívünket felkészítsük erre a felfoghatatlan ajándékra, minden évben áldás számunkra az adventi időszak. Az advent szó a latin „*adventus*” szóból származik, és „érkezés”-nek, „eljövetel”-nek vagy „jelenlét”-nek fordítható. Számomra az a négy év, amelyben a Magyar Schönstatt Mozgalomért imádkoztam, olyan volt, mint egy adventi időszak. 2024. augusztus 29-én érkeztem Budapestre. Számomra olyan volt ez, mint egy újjászületés, egy új kezdet, mint a karácsony! Mint tudjuk, minden újjászületés örömet és fájdalmat is hoz. Így a Magyarországra érkezés öröme mellett ott van a nyelvtudás hiánya, az új kultúrához való alkalmazkodás stb. fájdalma is.

Advent: szívünk felkészítése

Ahogy napi imával és vágyakozással készültem a Magyarországra költözésre, úgy minden évben arra kapunk meghívást, hogy felkészüljünk Krisztus újjászületésére a szívünkben. Minél inkább felajánljuk vágyakozásainkat, imáinkat és áldozatainkat, annál jobban tudjuk fogadni Isten szeretetének legnagyobb ajándékát az emberiség számára. Sajnos sok minden elterel és akadályoz minket, hogy megértsük a karácsony misztériumát. Mit tehetünk, hogy felkészítsük szívünket erre a találkozásra?

Van egy hagyomány, hogy advent idején otthonunkban, házi-szentélyünkben egy üres jászlat állítunk fel. Ezt imáinkkal, vágyakozásunkkal, kívánságainkkal és szeretetajándékainkkal töltjük meg a kis Jézus számára. Annak jelképeként, amit felajánlunk, egy-egy szalmaszál, papír vagy más anyag segítségével szimbolizálhatjuk az egyes szeretet-tetteket. Idővel a kis jászol egyre teltebbé és melegebbé válik. A csodálatos ebben az, hogy a szívünk formálódik ezáltal úgy, hogy Jézus újjászülethet benne. Ez az a kis jászol, amelyre Ő a legjobban vágyik!

Régebben, amikor fiatal felnőtteknek, nőknek és családoknak tartottam adventi lelkigyakorlatokat Ausztráliában és Rómában, a résztvevők általában egy kis Jézus-figurát kaptak egy pi-

ros papírszíven a szentélyben tartott imaidő alatt. Arra hívtam meg őket, hogy építsenek jászlat az adventi időszakban, és így készítsék fel a szívüket arra, hogy ez jászol legyen Jézus számára. Karácsony után gyakran találkoztunk újra, és mindig öröm volt látni, hogy milyen komolyan vették a feladatot, és milyen kreatívak voltak. Érezhető volt, hogy azok, akik a leginkább megtöltötték a jászlat a szeretet ajándékával, mélyebben megtapasztalták a karácsony igazi értelmét.

Szívünk: egy kis jászol Jézusnak

Készek vagyunk-e fogadni és befogadni a gyermek Jézust? Ha Mária és József idén adventben bekopogtatna a szívetekbe, kinyitnátok-e a szívetek ajtaját? Soha nem szabad elfelejtenünk, hogy szívünk a kereszttség szövetsége által a Szentháromság lakóhelyévé vált. Nem mindig könnyű ennek tudatában lenni, de a Máriával kötött szeretetszövetségben ő segít nekünk, hogy szívünket méltó „szívszentélyekké” formáljuk. Adventben pedig gondoskodik arról, hogy szívünk meleg jászollá váljon isteni Fia számára.

Inscriptio cordis in cor

A magyar Schönstatt Család tavaly fedezte fel az óbudavári Schönstatt Szentély küldetését: „Egymásba írt szívek”. Ez a gyönyörű küldetés mélyen megérinti a szívemet. Használjuk ezt a küldetést motivációnak ebben az adventi időszakban!

Gondolkodjunk el Máriának a Messiás eljövetele utáni vágyakozásán, és váljunk egyé vele. Szent Ágoston azt mondta,

A csodálatos ebben az, hogy a szívünk formálódik ezáltal úgy, hogy Jézus újjászülethet benne.

hogy először Mária szívében fogantatott Jézus, mielőtt méhében megfogant volna. Igen, az Örök Ige először az Ő Szent Szívébe volt beírva, mielőtt a Szentlélek ereje által méhében megfogant volna. Mária szívébe van beírva a szent név: JÉZUS!

Háromszorosan Csodálatos Édesanyánkkal a szeretetszövetségben egyesülve imádkozzunk együtt ebben az adventi időszakban:

Mária, Háromszoros Csodálatos Édesanya!

Isten Anyja, a megtestesült szeretet Anyja és az én Anyám!

Legyen a Te vágyakozásod az én vágyakozásom!

Írd isteni Fiad nevét, JÉZUS nevét mélyen a szívembe!

Írd be nevemet mélyen az Ő Szent Szívébe!

Alakítsd szívemet méltó jászollá a királyi gyermek számára!

Uralkodjék Ő a szívemben!

Szeressen Ő bennem és általam!

Ámen!

Aktuális az ünnepek előtt, alatt és után is

A napirendünket értelmesen kell felépítenünk: ne csak vallásos gyakorlatok legyenek benne. Például ha éjjel-nappal dolgozom, mi lesz az egészségemmel?!... Ebben az esetben a napirendembe kerüljön be, hogy törődök az egészségemmel is – valami egészen apró konkrét gyakorlattal. (...)

Lélektani szempontból valószínűleg már mindannyian megtapasztaltuk: Az életünkben általában vannak olyan pontok, melyekről hosszútávú tapasztalat alapján megállapíthatjuk, hogy ha ezt a pontot rögzítjük, akkor az egész lelki napirendünk biztosítva van.

Mi lehet ez a pont, amiről elmondhatom, hogy ha ez biztosítva van, akkor nagyjából az egész lelki napirendem rendben lesz? Mi lehet ez? Ó, ezek teljesen különböző pontok lehetnek! Lehet, hogy némelyik nem is tűnik helyénvalónak. Nézzék, mondhatnám magamnak például: ha jól kialszom magam. Mondhatják, igen, ez az, ezt szeretném, de nem sikerül. Most csak az elméletet akarom megmutatni. Ha jól kialudtam magam, akkor biztos vagyok benne, hogy a vallásos életem rendben lesz. Mi a következtetés? Ez azt jelenti, hogy élő bennem a vallásos áramlat, s csak a

testi túlterheltség nyomja el és töri meg. Értik, mit kell ekkor tennem? Ebben a helyzetben gondoskodnom kell arról, hogy többet aludjak. Ha ezt a pontot beveszem a napirendembe, akkor ez többet ér – persze megint túlozva mondom –, mint ha naponta hússzor megostoroznám magam. Értik, mit akarok mondani? Okosnak kell lennünk a vallásos életünk szabályozásánál.

Maradjunk még azoknál a dolgoknál, amelyeknek látszólag semmi közük a vallásos élethez! A tapasztalataim alapján mondhatnám azt, hogy például minden héten, amennyire ezt a kötelességeim engedik, egy napot vagy egy fél napot arra szánok, hogy kipihenjem magam: azt teyem, ami jólesik. Így felszabadulok a gépiesség, a nyomás alól, ellazulok, megszűnik a kényszeresség. Nagyon kézenfekvő, hogy ezért azt mondom: „Igen, számomra ez a legjobb eszköz.” Ilyen helyzetekben nem esküdözöm, hogy lesz, ami lesz, mától kezdve, ha törik, ha szakad, a jófeltételeimet be fogom tartani. Legtöbbször hamis esküdözésnek bizonyulna. Bizony, bizony, nem fog sikerülni. Ha tovább akarják és tudják szőni a gondolatot, akkor itt az a lényeg, hogy figyelnünk kell a testünkre és az egészségünkre.

Persze csak ott működik ez, ahol a vallásos törekvés eleve erős bennem. S ez legtöbbünkénél így is van. De az akadályokat el kell távolítani. Milyen akadályok ezek? Például a fáradtságom, a túlterheltségem. (...)

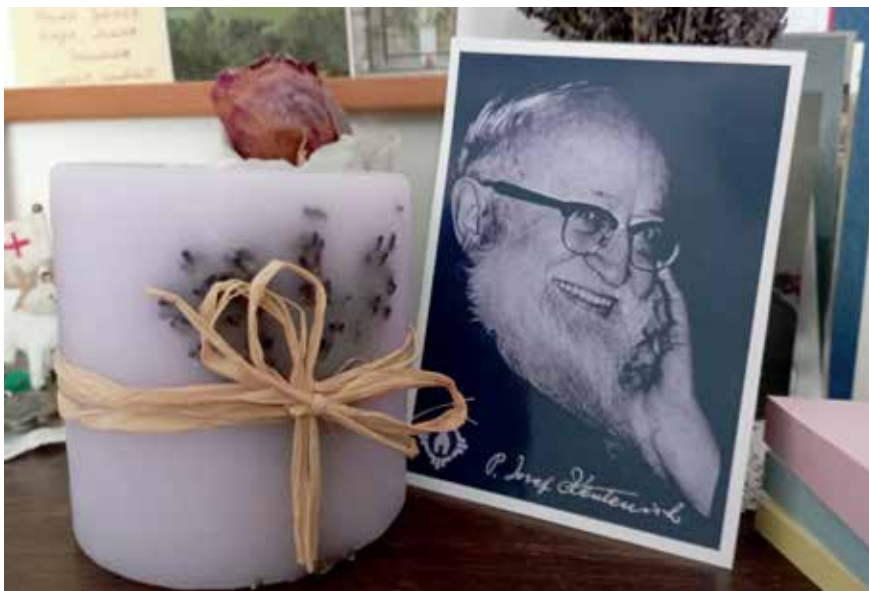
Szokás a Schönstatt családban minden hónapban egyfajta lelki megújulást tartani, mindenki magának; nincs szükségük hosszabb előadásokra ehhez. Ez egy olyan nap, amikor visszatekintünk: mit ért a(z ön) nevelésünk, mit sikerült elérnünk, és mit kell tennünk a következő hónapban? Ha mármost az apa és az anya közösen szeretne egyfajta lelki megújulásra jutni, akkor a lényeg, hogy rendszeresen megkérdezzék maguktól például: Mennyiben növekedett nálunk a szeretet birodalma? A szeretet az a kötelék, ami

egyesít minket: férjet és feleséget, szülőket és gyerekeket.

Aztán attól függően, hogy azt mondhatjuk-e, hogy növekedtünk, hálásnak kell lennünk; ha pedig azt, hogy még vannak hiányosságaink, akkor fel kell tennünk a kérdést: Mi a teendőnk? A válasz: meg kell újítani a szeretetszövetséget! (...) Goethe egyszer adott egy receptet: „A csendben érkezik a segítség.” Azt gondolom, ezt a csendet arra érthetjük, hogy nem kezdünk el összevissza kapkodni, nem esek kétségbe, nem vetem bele magam az életbe, hanem magam vagyok a csendben, kettesben maradok Istennel, és akkor segítséget fogok kapni.

*(Kentenich olvasókönyv,
184. és 315. oldalak)*

.....
...kipihenjem magam:
azt tegyem, ami jólesik...
.....

Mária, eszményképünk

Kedves Családok!

.....
...legközelebb még
több örömet akarunk
a másoknak okozni.
.....

A házastársi szeretet tud növekedni. Ez fontos akkor, amikor a házastársi kötelékben megmutatjuk egymásnak a szeretetünket. Az is nagyon fontos, hogy növekszik a szeretetünk és talán szép lenne egy eszményképet felidézni. Máriáról beszélek, a mi Édesanyánkról.

Mária hallgat az angyal szavára, és az angyal azt mondja: Üdvözlégy, kegyelemmel teljes! Mit jelent ez? Azt jelenti, hogy a lélek, a test, a szellem – Mária lelke, teste, szelleme nyitott volt a Jóisten iránt, a nagy Te

iránt. Amikor mi szeretjük egymást, akkor mi is így vagyunk a nagy Te, a társunk iránt. Tehát Mária a házasság ember nagy, fontos eszményképe.

Amikor meglátjuk Máriát, hallhatjuk beszélni a testét. Mária teste beszél. Mit mond? – Jézus. – Mária lelke beszél. Mit mond? – Jóisten. Jézus. – Fogadja az Isten szavát. Mária szelleme beszél és azt mondja: Jóisten – az üdvörténetben, a népünk történetében, a Magnificatban. Hallgatjuk. Így mi is, mi ketten, amikor szeretjük egymást, Jézusról beszélünk. Amikor önmagunkat adjuk a másoknak, a társunknak, akkor Isten jelen van a házasság szentségében. Hasonlóvá leszünk Máriához, ahogy ő magát Krisztusnak adta. Elfeledkezünk saját magunkról, ahogyan ő is elfeledkezett magáról, amikor az életét Krisztusnak odaadta. „Íme, az Úr szolgáló leánya vagyok, történjék velem, ahogy akarod.” Velünk az Isten a társunk által találkozik.

Az Úr angyala közölte, hozta az üzenetet Máriának. Mit mondott? Ajándékozd magadat egészen a Jóistennek, hogy Jézust megfogand! Nekünk is hozza az angyal az üzenetet. Ki ez az angyal? A férjem, a feleségem. Mit mond ez az angyal, épp a

házastársi egyesülésben? Ajándékozod magadat egészen! Ne kérdezd azt, hogy mi jó neked, hanem tedd a másikat boldoggá. A társunk iránti odaadás így jellé lesz, hogy Istennek oda akarjuk magunkat adni, hogy Isten akaratát teljesíteni akarjuk, hogy Istent szeretjük.

Isten a házasságunk szövetségében a harmadik személy. Természetesen nem éljük ezt meg mindig így. Természetesen a házastársi együttlétnél a társunk van előtérben, vagy egyszerűen az ő teste. Mindez ott az egészszel együtt cseng. Úgy van, mint egy akkord a gitáron. Csak a hangzást halljuk, de nem minden egyes hangot. Így éljük meg mi is azt, amikor egymásnak ajándékozuk magunkat a házastársi egyesülésben, hogy Istennek is ajándékozuk magunkat. Akkor is, ha éppen abban a pillanatban nem gondolunk kimondottan a Jóistenre. Ezt a folyamatot hívó módon újra átélhetjük. Utólag, amikor Istennel egyedül vagyunk, meglátjuk és látjuk a társunk mögött a Jóistent. Istennel szeretetteljesen beszélgetünk erről. Elhatározzuk, hogy legközelebb még több örömet akarunk a másiknak okozni. Ez az imaéletünk számára egy kis program lehet. Istent meglátni a társunk mögött! Szeretetteljesen beszélni vele, és beállítódni a szeretet egy kis áldozatára. Ez kialakít egy magatartást, és így állandóvá lesz, hogy a társunk mögött az Istent meglátjuk, és szívesen okozunk

örömet a társunknak. Természetesen, amikor újra együtt vagyunk a társunkkal, először saját magunkra gondolunk. Gyengék vagyunk, emberek vagyunk, bűnösök vagyunk. Az nem baj. Idővel kialakul az a magatartás, hogy a társam mögött a

Jóistent látom, a teste mögött is a Jóistent látom, és a Jóistennek örömet szeretnék okozni. „Íme, lásd, az Úrnak vagyok szolgálója, legyen nekem a Te igéd szerint.”

1991. június 12.

Jézus nem sikeres teljesítményt vár, hanem nyitott, bízni kész szívet!

Ő azonban nem használ varázspálcát, nem a »mindent és azonnal« kereskedelmi istensége; nem egy gomb megnyomásával ment meg minket, hanem közel jön hozzánk, hogy belülről változtassa meg valóságunkat – hangsúlyozta Ferenc pápa szenteste a Szent Péter-bazilikában bemutatott ünnepi szentmisén.

„Az egész földkerekség összeírása” (Lk 2,1). Jézus ebbe a szövegkörnyezetbe születik bele, s az evangélium is elidőzik ennél az eseménynél.

Megtehetette volna, hogy csak röviden említi, ám mégis részletesen szól erről. Ezáltal pedig erős kontrasztot állít elénk: miközben a császár megszámolja a világ lakóit, Isten rejtett módon lép közéjük; míg a parancsot kiadó a történelem nagyjai közé szeretne emelkedni, addig a történelem Királya a kicsinyesség útját választja. A hatalmasok közül senki nem veszi észre Őt, csak néhány pásztor figyel fel rá, akik a társadalmi élet periferiájára szorultak.

Az adóösszeírás esetében azonban ennél többről van szó. Nincs jó emléke a Bibliában: Dávid király megadta magát a nagy számok kísértésének és az önelégesség beteges igényének, épp azzal követett el hatalmas bűnt, hogy elrendelte a nép összeírását. Tudni akarta, mekkora ereje van, és nagyjából kilenc hónap múltán rendelkezésére állt a kardforgatók száma (ld. 2Sám 24,1–9). Az Úr felháborodott, és nagy szerencsétlenség sújtotta a népet. A mai éjszakán azonban „Dávid fia”, Jézus, miután kilenc hónapot töltött Mária méhében, megszületik Betlehemben, Dávid városában. Nem ró ki büntetést az összeírás miatt, hanem alázattal engedi, hogy őt is megszámlálják. Nem egy feldühödött és

büntető isten áll előttünk, hanem egy irgalmas Isten, aki megtestesül, és gyöngén lép be a világba. Ez a híradás jár előtte: „békesség a földön az embereknek” (Lk 2,14).

A mi szívünk is Betlehemben van ezen az estén, ahol a háború vesztes logikája még mindig visszautasítja a Béke Fejedelmét. Ma is dörögnek a fegyverek, s ez lehetetlenné teszi számára, hogy szállást találjon a világban (vö. Lk 2,7).

Az egész földkerekség összeírása végső soron megmutatja nekünk azt a túlságosan is emberi eseménysort, amely végigvonul történelmünkön: egy olyan világ történéseiről van szó, amely hatalomra és erőre, hírnévre és dicsőségre áhítozik, ahol mindent sikerben és eredményben, kódjelekkel és számokkal mérnek. Nem más ez, mint a teljesítmény megszállottsága. Ugyanakkor ebből az összeírásból bontakozik ki Jézus útja, aki eljön, hogy a megtestesülés révén keressen meg bennünket.

Ő nem a teljesítmény istene, hanem a megtestesülés Istene. Nem erővel, felülről küzdi le az igazságtalanságokat, hanem alulról és szeretettel; nem határtalan erővel tör be, hanem kor-

látaink közé száll alá; nem elkerüli a törekenységeinket, hanem magára veszi azokat.

Testvéreim, ezen az éjszakán megkérdezhetjük magunktól: mi milyen istenben hiszünk? A megtestesülés vagy a teljesítmény istenében? Fennáll ugyanis annak a veszélye, hogy az isten pogány eszméjével a fejünkben éljük meg karácsonyt, mintha egy égben lakozó hatalmas uraság lenne; egy olyan istenség, aki a hatalommal, az evilági sikerrel és a fogyasztás bálványimádásával lép frigyre. Mindig visszatér egy távolságtartó és sértődékeny isten hamis képe, aki jól bánik a jókkal és megharagszik a rosszakra. Egy magunk képére formált isten képe ez, aki csak arra jó, hogy megoldja a problémáinkat és megszabadítson a rossz dolgoktól.

Ő azonban nem használ varázspálcát, nem a „mindent és azonnal” kereskedelmi istensége; nem egy gomb megnyomásával ment meg minket, hanem közel jön hozzánk, hogy belülről változtassa meg valóságunkat.

És mégis mennyire mélyen gyökerezik bennünk egy távoli és mindent ellenőrző isten világi eszméje, aki hajthatatlan és hatalmas, aki segíti az övéit, hogy legyőzzék a többiekét! Ez azonban nincs így: Ő mindenkiért született, az egész földkerekség összeírásának az idején.

Tekintsünk tehát az „élő és igaz Istenre” (1Tessz 1,9): Őrá, aki túl van minden emberi számításon, és mégis engedi, hogy megszámláljuk őt; Őrá, aki azáltal hozza el a történelem forradalmát, hogy lakást vesz benne; Őrá, aki olyannyira tisztel minket, hogy még azt is megengedi, hogy visszautasítsuk Őt; Őrá, aki azáltal törli el a bűnt, hogy a vállaira veszi; aki nem megszünteti a fájdalmat, hanem átalakítja; aki nem mentesít minket életünk nehézségeitől, hanem a nehézségeknél nagyobb reménységgel ajándékozza meg életünket. Annyira át akarja ölelni az életünket, hogy Ő, a végtelen, értünk végessé lesz; a nagy kicsivé; az igaz pedig lakást vesz igazságtalanságainkban. Íme, a

karácsonyi ámulat: nem a giccses érzelmek és a világi kényelem keveréke, hanem Isten hallatlan gyöngédsége, aki megtestesülése által menti meg a világot.

Tekintsünk a Gyermekekre, nézzük jászolát, nézzük bölcsőjét, amit az angyalok „jelnek” neveznek (Lk 2,12): ez valóban Isten arcának ki nyilatkoztató jele, aki maga az együttérzés és irgalom, aki mindig és csakis a szeretetben mindenható.

Testvéreim, essünk ámulatba, mert „testté lett” (vö. Jn 1,14). Test: ez a szó felidézi törekenységünket. Az evangélium arra használja, hogy elmondja: Isten az emberi létállapot teljes mélységéig belépett abba. Mi-

ért ment el ilyen messzire? Azért, mert mindenestül érdekeljük őt, mert annyira szeret minket, hogy minden másnál értékesebbnek tart bennünket. Testvérem, Isten szemében – aki az összeírás idején változtatta meg a történelmet – te nem szám vagy, hanem egy arc; neved az Ő szívébe van írva. Ám lehet, hogy te mégis rossz érzéssel éled meg ezt a karácsonyt, mert a szívedre, a megkívánt szintet el nem érő teljesítményeidre, az ítélező és meg nem bocsátó világra nézel. Azt gondolod,

.....

Annyira át akarja ölelni az életünket, hogy Ő, a végtelen, értünk végecsé lesz.

.....

.....

hogyan nem mennek jól a dolgaid, az elégtelenség és az elégedetlenség érzése tölt el törekenységeid, bukásaid és problémáid miatt. Kérlek szépen, a mai napon engedd át a kezdeményezést Jézusnak, aki ezt mondja neked: „Érted testesültem meg, érted olyaná lettem, mint te.” Miért maradsz szomorúságod börtönében? A nyájukat hátrahagyó pásztorokhoz hasonlóan lépj ki melankóliád köréből s öleld át a Kisded Isten gyöngédségét! Álarc és páncél nélkül vedd Őrá gondodat, és Ő majd gondoskodik rólad (vö. Zsolt 55,23):

Ő, aki megtestesült, nem sikeres teljesítményeket vár tőled, hanem nyitott és bízni kész szívet.

Te pedig Őbenne fedezed majd fel, ki is vagy valójában: Isten szeretett fia, Isten szeretett leánya! Most már hihetsz neki, mert ma éjjel világra jött az Úr, hogy megvilágosítsa életedet. Szemei irántad érzett szeretettől csillognak. Igen, nehéz ezt befogadni, hogy Isten szemei az irántad érzett szeretettől csillognak.

Igen, Krisztus nem a számokat, hanem az arcokat nézi. Ám ennek a mindig elfoglalt és közönyös világnak az örült rohanása közepette ki az még, aki Őrá néz? Betlehemből sok embert hatott át az összeírás bódulata, jöttek-mentek, megtöltötték a szállásokat és a fogadókat, a többről meg a kevesebbről beszéltek – de csak néhányan voltak közel Jézushoz: csupán Mária és József, a pásztorok, majd a bölcsek. Tanuljunk tőlük! Jézusra szegezett tekintettel állnak, Őfeléje fordult szívvel. Nem beszélnek, hanem imádnak. Ezen az éjszakán testvéreim, az imádás ideje van.

Az imádás útján lehet befogadni a megtestesülést. Jézus, az Atya Igéje ugyanis csöndben testesül meg életünkben.

Tegyünk úgy, mintha mi is Betlehemből, vagyis „a kenyér házában” lennénk: Őelőtte, az élet Kenyere előtt állunk. Fedezzük fel újra az

imádást, mert az imádás nem idővesztés, hanem annak megengedése, hogy Isten lakást vegyen a mi időnkben. Így kivirágzik bennünk a megtestesülés magja, mi pedig együttműködünk az Úr művével, aki kovászként változtatja át a világot. Közbenjárás ez, helyreállítás, annak megengedése, hogy Isten ki egyenesítse a történelem útját. Az epikus vállalkozások nagy elbeszélője írta a fiának: „Átadom neked a legnagyobb dolgot a világon, amit szeretnünk kell: az Oltáriszentséget. Ebben megtalálod a vonzást, a dicsőséget, a tiszteletet, a hűséget és minden földi szeretet igaz útját.” (J. R. R. Tolkien, 43. levél, 1941. március)

Ezen az éjszakán a szeretet megváltoztatja a történelmet. Add, Uram, hogy higgyünk szereteted erejében, ami annyira más, mint ennek a világnak az ereje!

Add, hogy Máriához, Józsefhez, a pásztorokhoz és a bölcsekhez hasonlóan mi is köréd gyűljünk, hogy imádjunk Téged! Ha Teáltalad mind hasonlóbbá leszünk Tehozzád, akkor tanúságot tudunk majd tenni a világ előtt arcod szépségéről!

Magyar Kurir

Haszontalan idő

Kentenich atya abban volt nagy (illetve abban is), hogy mesterien alkalmazta a bibliai tanácsot: „Mindent vizsgáljatok meg; a jót tartsátok meg!” (1Thessz. 5,22) Ezt a tanácsot követve számos kanonizált (vagy anonim) szentre hivatkozik, idéz tőlük, továbbszövi gondolataikat. Az is előfordult már több ízben, hogy itt, „Schönstattban” neki tulajdonítottunk egy-egy gondolatot, amit ő eredetileg valaki mástól „kapott ajándékba”. Milyen szerencse, hogy Egyházunkban az élet mint organikus szövet sok összefonódást, továbbszövést tartalmaz, így ezek az átvételek nem plágiumnak számítanak, hanem visszanyúlásnak a keresztény gyökerekhez!

A következő kentenich-i alaptétel például Aquinói Szent Tamástól származik: „a természetfeletti mindig a természetesre épül”. Ennek az elvont mondásnak számos praktikus megfogalmazását hallottuk-éltük már schönstatti utunk legelejétől kezdve (és újra meg újra előttünk lebeg mintegy sebességkorlátozó táblaként ma is). Úgy szól gyakorlatiasan átfogalmazva, hogy „a családi élet az első”, „nem nevelünk mozgalmi árvákat”, „az állapotbeli kötelességek teljesítése megelőzi a külső apostolkodást”, „a vágyaink Isten

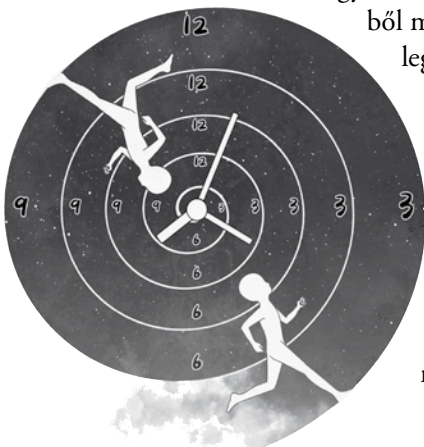
akaratainak a jelei” stb. – kinek-kinek aszerint, hogy melyik forma, melyik apró következtetés ütötte meg a fülét, melyiket találta a szívébe írva. Hisz azt is megtanultuk, hogy mindenben azt kereshetjük: *nekünk személyesen itt és most* mi fontos!

Hozzám mostanság az szólt hangtalanul is hangosan, visszavisszatérően, hogy – a természeti környezetben és az emberi természetben egyaránt – milyen ciklikus mozgások ismétlődnek: mint egy-egy kerék, gördülnek egymásba öltve, visszatérően a természetben az évszakok, a nappalok-éjszakák, hetek-hónapok. Az emberben ilyen a szívdobogás, az izmok megfeszülése-ellazulása, a kilégzés-belégzés, az erőfeszítés-megpihenés váltakozása, ilyen a női test ciklusa, a lelki életben pedig a befogadás-adás, a szeretet kapása és adása, a „szeretve vagyok” és „a szeretet fájhat” megtapasztalása. Hozzátehetjük ezekhez a saját magunk példáit is! Sok-sok ciklus, körforgás van jelen az életünkben, mint sok-sok egymásba írt kör. A 'ciklus' görög eredetű szó, éppen 'kört' jelent. Bennünk, körülöttünk rengeteg mindenben fölfedezhetjük ezt a *ritmus-törvényt*: összhangban áll a természettel és a természetünkkel, *természetes*. Ha tetszik, ha nem, eszerint működünk. Ez egy törvény, ezt kell követnünk – no nem olyan értelemben, hogy kötelező lenne, és büntetés jár érte, ha nem így tesszük (schönstattiként ilyet nem is mondunk!), hanem mert úgy lesz jó nekünk, akkor működünk jól. Ugye milyen nehéz már az az apróság is, ha mondjuk az órát átállítják, és megzavarja a ritmusunkat?

Sokszor ki vagyunk szolgáltatva ilyen külső dolgoknak. A nemrégiben rendezett Organikus Pedagógiai Konferencián Márky Ádám az előadásában erre hozott egy vicces kis szemléltető példát. Először megkérte a hallgatóságot, hogy mindenki vegyen egy-két jó mély lélegzetet, majd fújja ki. Na, persze, örültünk, hogy ilyen egyszerű! (Plusz az is jó benne, hogy az is velünk csinálta, aki ellenállt...) Aztán a második feladat ez volt: „Vegyetek ismét egy jó mély lélegzetet!” (Ugye most az olvasó is

velünk csinálja?!) Aztán tovább: „Ne fújuk még ki, hanem még egy kicsit szívjuk be, majd még egy kicsit, ... és még egy kicsit szívjunk hozzá!...” Persze, a vége nevetés lett: ki bírna ilyen sokáig kifújás nélkül csakis belelegezni?! Pedig a következőket egyáltalán nem vicces: az állandó belélegzés öl. A világ (értsd: a mai jóléti társadalom normái, az oktatási követelmények, a toxikus teljesítményprés) pedig azt várna el tőlünk, hogy állandó belélegzésben legyünk... És ha ez a sok külső elvárás belsővé válik – márpedig hamar és kikerülhetetlenül belsővé válik –, akkor mi magunk is ezt várjuk el saját magunktól. Ha a megfeszített, munkás, hasznot termő időszakot nem követi a lazítás, akkor nem egyszerűen dupla fáradtság jön, hanem akár testi, lelki, vagy éppen spirituális megbetegedés. Emberekre alkalmazva a „tökéletesség” fogalma nincs a helyén! Beteges maximalizmus jellemez egyre többeket, ami pont azt az egészséges maximalizmust hatástalanítja (azaz

hogyan adjunk ki a kezünk-ből mást, csak a lehető legminőségibb munkát, a léccet pedig a lehető legmagasabbra tegyük magunk elé a lelki életben), amire iskolájában Kantenich atya meg akar tanítani minket.

Tehát ha bölcsek vagyunk, bizony a nevelésben is a ritmus-törvényt követjük. Az organikus pedagógia kerekének egyik küllője, *a mozgás-pedagógia a ritmus-törvényt is magába foglalja*. Időről időre tudatosítjuk magunkban, hogy neveltünk (vagy önmagunk) melyik életciklusában a körnek éppen melyik pontján tart. Névtelen nevelőművészek és önnevelők egyaránt (akár tudatosítás nélkül is) tudják és alkalmazzák ezt. Iskolai szünetben például nem további tanulásra buzdítjuk gyermekeinket – és önmagunkat sem az elmaradt házimunka bepótlására. (De ez szinte már közhelyszámba megy: a schönstatti édesanyák nem pucolnak ablakot karácsonyi nagytakarításképpen...) Együtt játszunk, sétálunk, akár együtt olvasunk, vagy éppen hagyjuk őt egyedül lenni, tevékenykedni, elmélyülni. Az elengedés a szeretet egy formája!

(Zárójelben mondom: persze sosem feledkezünk meg a „kütyüveszélyről”. Csak akkor tudjuk jól felvenni a harcot az online-világ rossz mellékhatásaival – például hogy megzavarja a ritmusokat –, ha vonzóbb „való-világot” tudunk kínálni! És itt a vonzóbb nem feltétlenül jobb programot jelent, hanem inkább szereteteli együttlétet, kapcsolódást. Olykor programot, örömteli tevékenységet is.)

Nem egyszerű mindezt megvalósítani! Nem egyszerű, ha újabb feladatnak fogjuk föl, de tekinthetjük akár könnyítésnek is. A ritmus-törvény értelmében szabad nekünk pihenni! Szabad nekünk lazítani, kevésbé hatékonyan lenni! Szabad nekünk hagyni és élvezni, hogy minket szeretnek éppen, és nem mi adunk! Szabad keveset tennünk (akár „semmittennünk”), és szabad hibáznunk is. Szabad nekünk – és szabad a neveltjeinknek.

Egyházi évünk kereké a téli hónapokban az adventi, karácsonyi időszakot is magával görgeti, meg az évvégi hálaadást, a farsangot. Döntse el ki-ki, hogy számára melyik a belélegzés, melyik a kilégzés. De egy nagyon fontos: *legyen kilégzés is!* A mozgáspedagógiát most nyugalomban-maradással valósítsuk meg!

Lehet akár télen az a jelmondatunk, ami az *Ötödik elem* című filmben a mondoshawanok szájából hangzik el: „az idő nem számít, csak az élet a fontos!”

Szalma a jászolban – a gyerekeinkkel

Adventre és a karácsonyra készülődve fontos kicsit lelassulni. A korai sötétedés is ezt hozza magával, nincs annyi terünk már aktívnak lenni kint, a sok benti fény, a lámpák, a kályha tüze is belső otthonosságot sugároz, és belső életre hív. Nekem ez az időszak már a gyerekek előtt is nagyon kedves volt, de mióta vannak, azóta sokszorosan érzem, hogy miattuk is jó tudatosan jelen lenni a várakozásban. Nézem őket, és arra gondolok, mennyire kettős érzés ez is. Egyrészt boldog vagyok, ahogy látom őket várakozni, boldogság, ahogy elkezdenek visszaemlékezni, hogy tavaly is ugyanezek a dolgok történtek. De közben akarva-akarat-

lanul eszembe jut az is, mennyi nehézség is van emellett, mennyi odafigyelés, szervezés, hogy az ünnepünk, a készülődésünk szép legyen. Ők persze ezt még nem csinálják ennyire tudatosan, de nekem eszembe jut, hogy ezek talán az én szalmáim a jászolban. Itt van egy lehetőségem szentté válni a mindennapokban. Egyébként a nagyobbacska gyerekekkel azért már le-

.....
...olyan reményt ad, ami biztosan megvalósul.
.....

het a jócselekedetéről beszélgetni, ők már értik ezt, és ilyenkor szívesen pakolnak egyedül, és segítenek többet abban is, ami-
ben amúgy annyira sokszor nem szoktak, vagy ami elmarad néha (nem nagy dolgokra gondolok, de például az, hogy ők térítenek meg, pakolnak el a mosogatógépből – ilyenek.)

A benti fények, a kályhában lobogó tűz és annak kellemes melege hozzanak mindannyiunknak békét. Gondoljunk arra is, hogy nem a tárgyaktól és az ezer programtól lesz tökéletes az advent, hanem ha megtanulunk együtt várakozni. Ebben sok a remény is, a nyitottság a jövő felé. De szerintem a karácsonyra várás pont ezért is szép, mert olyan reményt ad, ami biztosan megvalósul. Használjuk tudatosan ezt az időt!

Szalmaéletünk

Sokunkban kétely merül föl, ha a környezetvédelem, a hulladékcsökkentés kerül szóba. Gyakran felcsendülnek bennünk olyan gondolatok, mondatok, amik arra utalnak, hogy minek gyűjtsük szelektíven a szemetet, miért hagyjunk fel az autó használattal, utazással, vagy miért mondjunk le bármiről is a környezetvédelem jegyében, ha a nagyvállalatok nem tesznek semmit. Tonnaszám használnak vegyszereket, kamionokkal fuvarozzák az árut, repülővel utazgatnak olyan találkozókra, amit online is meg lehetne tartani. A sor hosszú, az érvek kifogyhatatlanok.

Nézzük meg ezt a helyzetet az újság jelmondata felől: Szalma a jászolban! A sok szalmaszál együtt ad puha és meleg ágyat Jézusnak. Azonban az egyik azt mondja: Nem kellek én ide, mert a Megváltónak jó a kemény deszka is! – és kicsusszan a jászolból... A második megszólal: Nincs itt rám szükség, tőlem nem lesz melegebb – és ez is átpördül az oldalfalon. A harmadik így morfondírozik: Mit számítok én, amikor a pásztorokra és a királyokra figyel mindenki? – és durcásan belekapaszkodik egy fuvallatba, ami az istálló sarkába sodorja. A negyedik ezt gondolja: Űgyis az édesanyja karjában van a legjobb helye a kis Jézusnak – és azzal egy boci lába alá röppen.

És így tovább, minden szalmaszál talál valami kifogást. Az utolsók már csak arra hivatkoztak, hogy ha már a többiek is leléptek, akkor ők sem maradnak. A Megváltó pedig fekszik a csupasz deszkán, amikor nem Mária vagy József tartja karjában. Neki tényleg nem számít, édesdeden alszik a béleletlen jászolban is, bepólyálva. A szalmaszálakat pedig sodorja a szél, a seprű, taposás és lepisilik az állatok.

Mi is pontosan így vagyunk a környezetvédelemmel. A Földnek, a természetes élővilágnak teljesen mindegy, hogy megóvjuk-e a pusztulástól vagy nem törődünk vele. Köszöni szépen, jól van, sérült rendszerét bármikor megjavítja, megújítja.

A kérdés az, hogy mi, szalmaszál-emberek hol szeretnénk lenni. A Megváltót melengetnénk, vagy maradnánk kiszolgáltatva minden fuvallatnak, taposásnak? Jelenlegi természeti javainkra épített társadalmunkat szeretnénk valamennyire megőrizni, vagy inkább harcolnánk új természeti katasztrófákkal és társadalmi válságokkal?

Utóirat: a nagyvállalatok vezetői is ugyanolyan szalmaszálak, mint mi magunk.

Örömeink

Rogács Dénes

Kis Laura

Vinkó Sára

Czétényi Hunor

Szili Fanni Borbála

Varga Kati és Vadas Agoston

Zajkós Virág és Lindmayer András

Varga Marcsi és Kóka István

Dévényi Juli és Dobóczi Bence

Pluzsik Borbála és Sallai Peti

Hertelendy Ágnes és Palásthy István

Magyar Adél és Jagiczka Márton

Ha ti is szívesen megosztjátok velünk örömeiteket, küldjétek el az oasis@schoenstatt.hu-ra!

Kentenich olvasókönyv családok számára

Abban a ritka helyzetben vagyok, hogy a biztos siker tudatában vehetem papírra most ezt a könyvajánlót. Három lehetőséget tudok elképzelni: vagy olyasvalaki olvassa, akinek már régóta birtokában van ez a könyv, sőt, az éjjeliszekrényén, a sarkai behajtogatva, rongyosra olvasva, sok aláhúzással és jelölőcédulával tarkítva. – Na, ez a valaki örömmel kiált majd fel: „Ugye megmondtam én is! Ugye, hogy szuper könyv!” Vagy esetleg olyasvalaki olvassa majd e sorokat, akinek megvan ugyan ez a könyv, szép újszerű állapotban a könyvespolcon a többi schönstatti irodalom

között, nem túl gyakran forgatva – és most az illető az ismeretű hatására kedvet kap ahhoz, hogy éljen is vele. Nagy siker lesz! Esetleg az is előfordulhat persze, hogy egy schönstattinak nincs meg ez a könyv... Na, akkor meg biztosan szalad majd beszerezni!

Emlékszem, hogy az iskolaév kezdetén gyakran rácsodálkozom az új tankönyvek tetemes kupacára: lám, talán azt hiszik, hogy okosabb lesz a gyerek ennyi sok cipelni való könyvtől... A *Kentenich olvasókönyv családok számára* pont az ellentéte ennek! Olyan schönstatti alaplőről – ha úgy tetszik, tankönyvről – van szó, ahol egy helyen sok mindent megtalálhatunk. A célközönség széles: kezdő schönstattiak remek betekintést és átfogó képet nyerhetnek az alapokról, régebb óta fiatal haladók pedig a legmélyebb, leginkább elmélyülésre készítő szövegeket is megtalálják itt. Nyilván az is szívmengető, hogy a Kentenich atyához személyesen kötődő házaspárok biztosak lehetnek benne, hogy az ő saját szavait találják itt – és bizonyára lesz majd olyan is, aki éppen e szavak hatására fog majd kötődni az alapítónkhoz.

Használható csoportmunkára is mintegy atyatanulmány-gyűjteményként – sőt, az előszó éppen ezt ajánlja –, vagy házaspárként együtt olvasva – ehhez is találunk rövid módszertani útmutatót az *Olvasókönyv* elején. A pár akár két színnel ki is dekorálhatja, alá is húzogathatja a szöveget – erre Tilmann atya kifejezetten buzdított minket – és ha majd újra elö vesszük, milyen jó lesz látni, éppen mi volt fontos akkor a másíknak!

Végül pedig: nagyon élvezetes, érdekes könyvről van szó, amely igazán megérdemli a mindennapos egyéni használatot is. Bár nem regény, hanem különféle témájú válogatás, de akár sorrendben haladva is végig lehet olvasni, és rácsodálkozni: lám, mi mindennel is foglalkozott Kentenich atya. Vagy véletlenszerűen bele-belelapozni, vagy a tartalomjegyzékben keresgélni.

Azonkívül több stílusú szöveget is találunk itt: ünnepi alkalomkor elmondott nagy beszédeket, meghitt hangvételű magánleveleket, vagy éppen közösségünk legfontosabb dokumentumait, mint például az alapítólevelet vagy a háziszentélyek alapításáról szóló beszédet. Kifejezetten vicces részek is vannak, nézetek csak meg például a 108. vagy a 144. oldalon található sorokat! Nagy

előny továbbá az is, hogy az egyes szövegek végén pontos forrásmegjelölést találunk, aminek alapján nemcsak hitelesen idézni és visszakeresni tudjuk a szövegeket, hanem következtethetünk a keletkezés körülményeire is: kiknek, mikor mondta ezt az atya.

A könyv maga pedig gusztusos, keménykötésű, kézhez álló formátumú. Forgassuk hát, olvassuk naponta és váltsuk életre!

A könyv megvásárolható Óbudaváron vagy megrendelhető az iroda@schoenstatt.hu e-mail-címen.

Az egymásba írt szívek szentélye

Az elmúlt két év különösen is mély és szép folyamat volt a Schönstatt Család életében. A Szűzanya vezetésével megtaláltuk az óbudavári szentélyünk küldetését, karakterét, nevét: Egymásba Írt Szívek Szentélye.

A 2023. október 20–23. között tartott, a szentélyünk nevét kereső zsinaton megszületett a gondolat, hogy ebben az évben ne csak egy családnapos füzet készüljön, ami a szentélyünk nevét, a hozzá kapcsolódó mellérendelt értékeket bontja ki, hanem azokat a zsinaton előkerült gondolatokat, emlékeket tapasztalatokat is gyűjtsük össze egy másik kötetbe, amelyek az óbudavári szentély „építőköveit” alkotják. Mik azok a lelki alapok, amelyek a Magyar Schönstatt Család szentélye áll, amelybe belegyökerezik az Egymásba Írt Szívek Szentélye?

Negyven éve, 1983-ban kezdődött a magyarországi Schönstatt története. Az alapító nemzedék húsz évvel ezelőtt, 2004. július 3-án tette le az óbudavári szentély alapkövét, jövőre lesz szentelésének huszadik évfordulója. Nemcsak a múltba tekintünk vissza, hanem a múltból erőt merítve a jövőbe is tekintünk. Az alapok, amelyek az elmúlt negyven évben kikristályosodtak, organikusan fejlődtek, kapcsolódtak egymáshoz, együtt alkotnak egy egészet, és az óbudavári schönstatti szentélyünk, schönstatti életünk tökesúlyát alkotják.

A könyv megvásárolható Óbudaváron vagy megrendelhető az iroda@schoenstatt.hu e-mail-címen. Szívesen ajánljuk minden család asztalára, karácsonyi ajándéknak is kiváló!

Töltelékes káposzta

.....
Átbeszélgetett, borozott
hosszú karácsonyi
estéken...

Az ünnepi ebédre való készülődés már akkor elkezdődött, amikor az utolsó betakarított fejek is bekerültek a faládákba. Szinte az orrunkban éreztük a majdan hosszan készülő eledel illatát, és már alig vártuk, hogy emelkedett hangulatban mindannyian körülüljük a szépen terített asztalt. A külső leveleket egészen addig hántottuk, amíg a ropogós, fehér belsőig jutottunk, keskeny késsel kikapartuk a közepüket, sóval megtöltöttük az üreget, és hordóba raktuk. Két-három napig így álltak magukban, majd melléjük került a kapor, borsikafű, torma, egy csípős paprika, és felöntöttük sós vízzel. Ezután beletettük a hordóba farácsot, és az egészet lenyomtattuk a jól bevált sima felületű kővel. Két hónap múlva, karácsony előtt az egész fejek teljesen megértek, a levük pedig gazdagon fűszeres és savanykás volt.

.....
Az áttetszővé vált levelekbe teszünk egy-egy kézzel formált kolbászkát az egészen apróra vágott hagymával, fokhagymával, őrölt köménnyel, sóval és frissen őrölt borssal, valamint éppen csak egy kicsit előfőzött rizzzel összegyúrt zsíros darált húsból. A nagy fazék aljára vágott savanyúkáposzta kerül két ujjnyi vastagon, a közepébe egy egész füstölt csülök. Ezt elő is lehet főzni egy kicsit, hogy hamarabb puhuljon, és a levét is félre lehet tenni későbbre leveshez vagy főzelékhez.

A fazékba tett csülköt szorosan körberakjuk az előre elkészített töltelékkel, közben bőkezűen adhatunk hozzá kaprot és néhány babérlevelet is. Amikor elfogytak a töltelékek, a művünket befedjük vágott káposztával, felöntjük annyi vízzel, hogy egy kicsit ellepje, és takaréklángon addig főzzük, amíg a csülök csontja lazán ki nem cuppan. Ekkor szórunk bele egy kis morzsolt borsikafüvet, rotyogtatjuk még tíz percre, és kész is. Ropogós héjú kenyérral és tejjel kínálva jót tesz a családban tapasztalt népszerűségünknek. Érdekes hatalmas adagot készíteni, mert másnap még finomabb, harmadnapon a legjobb, már ha marad. Átbeszélgetett-borozott hosszú karácsonyi estéken a kamra hűvösében is nagy öröm lopkodni belőle...

Gyerekszój

Esti imában a Szent József imát imádkozzuk:

„Átadjuk a ház kulcsait, oltalmazd és védj lakóit! Zárd ki mindazt, ami káros, ami üdvünkre hátrányos! Engedd be az Isten-áldást, minden jóban NYALAKODÁST!” (gyarapodást)

Kétéves kisfiunk kérdezi az apukáját az asznapi vendégünk kapcsán:

- Mit csinál Árpi atya?
- Már hazaért vonattal Esztergomba.
- Az nem igazi gomba, hanem Esztergomba.

Karácsony előtt, kocsiban ülünk, Lotti egyszer csak megkérdezi:

- Mi az a terhes sün?
- Már majdnem elkezdtem biológiai kiselőadásomat, de azért előtte megkérdeztem, hol hallott róla.

Lotti:

- Hát az éneken, hogy a „mi Urunknak tiszteletet TERHES SÜN.”

Mit csináltok, Papa?

- Listát írunk, hogy miket szeretnénk még megcsinálni karácsonyig.
- Jó, akkor én is kérek egy papírt! És ceruzát. Én is írok egy LUSTÁT!

„A Kisjézus aranyalma, boldogságos Szűz az anyja. Étkezőben ápolgatja, lábaival ringatgatja.”

- Viola, gyere ebédelni!
- Nem érek rá...
- Miért, mit csinálsz?
- Hagyjál, most bambulok!

Gyógypedagógus anyuka gyerekei a vacsoraasztalnál:

- Papa! Összeszámoltam, hogy a családban egy szemüveges és egy hallókészülékes van. Úgyhogy én ke-rekesszékes szeretnék lenni.
- Igen, én pedig vak!

Óvodába beszokó hároméves kislánykánk egyik reggel:

- Szerinted sírjak ma?

Ötévesünk hatéves lett.

Nagyban UNO kártyapartizunk a születésnapján, mikor diadalmasan leteszi utolsó előtti lapját, a színekért.

- Sálgát kélek!
- Oké – mondom –, de ne felejtse el a varázsszót! Tudod, mit kell ilyenkor mondani az UNO-ban?
- Jó, jó, tudom – nagyot sóhajtva –. Sálgát kélek SZÉPEN!

Nagymama tölti a délelőttöt kétéves és hároméves unokájával.

Kétéves: Hol a tyutyutyom?

Nagymama: A micsodád?

Kétéves: Hol a tyutyutyom?

Nagymama: Bella, mit mond?

Bella: A vaváját telesi.

Óbudavári hírek

Szép családnapos szezont zárhattunk idén is, zökkenőmentesen, bár a nagy melegben sokszor pihegve zajlottak a lekigyakorlatok. Óbudaváron több mint 150 család töltődhetett idén nyáron. Hála legyen érte a mennyei seregeknek, a házigazdáknak, előadóknak, konyhán serénykedőknek. Augusztus 31-én elcsendesedett a Képzőház és környéke, de ez inkább vihar előtti csend volt, hiszen pár nap múlva megérkezett az Ifjúsági Találkozó előkészítő csapata: Bízta, bátra voltak, itt voltak! Péntek estére minden készen állt a körülbelül 80 résztvevő fogadására. Jó, imádságos és vidám hangulatot árasztottak a fiatalok, akiket Péter atya, Julie nővér és Margit-Mária nővér is ellátott lelki táplálékkal, beszélgetési lehetőséggel.

Egy héttel később egész más korosztály képviseltette magát és nem kellett nélkülöznünk a schönstatti márianővérek habitusát sem. Erdélyi, leginkább nyugdíjasokból álló zarándokcsoport érkezett nagy busszal a hideg, esős hétvégére Beáta-Mária és Andrea-Mária nővér kíséretével. Áztak-fáztak a zarándokok, de a lelkesedésük és a jó koszt melengette őket. Gyönyörű, festett üvegben hoztak misebort, a kápolnában megcsodálhatják az erre járók a kis szekrényben a kézműves remeket.

Az erdélyi testvérek az ebédlőben néha összekeveredtek az itt időző 7. szövetségi évfolyammal és találkozhattak a Nagyvázsnyból érkező gyalogos zarándokokkal is. Vasárnap igazán zsúfolt volt az ebédlő, hiszen még a kisgyetemisták is becsatlakoztak a nagylétszámú hétvégébe.

A nagy busz helyére már másnap, 16-án begördült a Bánságból érkező egyházmegyes schönstatti atyák kisbusza. Az atyákat Kapor János atya vezette, aki meghatottan mesélte, hogy közülük többen már évtizedek óta szeretetszövetségben élnek Máriával, s milyen jó újra Óbudavárra jönni lelki táplálékért. Hozzájuk csatlakozott még hét magyarországi (köztük egy román származású) atya, hogy részt vegyenek a papok számára szervezett lekigyakorlaton Gertrúd-Mária nővérrel és José Luis Correa atyával. Csodálatosan zengett a szentélyből az atyák éneke. A lelki napokat Baladincz József és Bognár István atya szeretetszövetségkötése koronázta meg. Szép volt együtt ünnepelni a szövetség napját 18-án. A bánsági atyák nagy örömeinkre egy MTA stólat ajándékoztak a magyar szentélynek.

.....

...még nincsenek
forrásaink, de tudjuk,
ahogy eddig
mindig: MPH.C.

.....

Isten adjon erőt papjainknak itt és a határon túl a hűségese szolgálathoz; örülünk, hogy nálunk töltekeztek néhány napot!

Egynapos találkozóra gyűltek össze a Családakadémia tagjai szeptember 21-én. Másnap, 22-én pedig az óbudavári régió gitáros, gyerekekre hangolt miséjén vehettünk részt csodálatos időjárás viszonyok között a kápolnánk előtt és körül, mely után jó hangulatú bográcsos agapé adott lehetőséget az elidőzésre, ismerkedésre, beszélgetésre a körülbelül 80 embernek.

Kedden, szeptember 24-én gyermekzsivaj töltötte meg a felső épületeket: a ceglédi Szent Kereszt iskola 4. évfolyamos diákjai jöttek el szép hagyományuk szerint Óbudavárra, erdei iskolába. A pedagógusok ügyesen terelgették a diákokat, sokat voltak friss levegőn, hagyták pihenni a telefonjukat, nem nassoltak, s így az étvágyuk is kitűnő volt!

Több szövetségi évfolyam is megtartotta a hétvégéjét, az apostolok is eljöttek rendes őszi összejövetelükre, nem sokat volt csend a kápolnában.

A hétköznapi programok sorozatát a Tükörképzés folytatta. A Szent Imre gimnázium egyik 10. osztálya jött el, hogy Mária óvó, nevelő tekintete alatt Péter atya és Kiss Ádám szervezésében növekedjenek a hitben, szeretetben, önismeretben. Őket váltotta 18-án a zsinati résztvevők csapata, mindjárt a szövetségi nap imádsággal kezdve a hétvégét, amelyen megszületett a következő év jelmondata: Szentélyünk forrásából merítünk! Szép volt észrevenni, hogy az ifjúsági mozgalom vizes csapatához csatlakozott a családmozgalom, hiszen az ő jelmondataikban is ott csobog az Élő Víz!

Az őszi szünet előtt még az önkéntes munkaszombat, a MenTA-kör és a CSAK 23 családjainak hétvégéje kapott helyet Óbudaváron. Szép volt október 26-án vasárnap, hogy együtt ünnepelte a csodás napfényben fürdő Mária-kert felett a két csoport a gitáros szentmisét a régióból érkező családokkal. Az adományba kapott óriási pizzasütőt is felavattuk, hogy mindenki ebédhez jusson. 120 ember lakott jól a mindenféle fajta pizzából!

Az 1%-os felajánlásokból 1,64 millió Ft-ot kaptunk. Köszönjük ezt és minden más adományt, mellyel hozzájárultok a központ fejlesztéséhez. Erre to-

vábbra is igen nagy szükség van, mert az idei nyáron olyan meleg volt, hogy szeretnénk a képzőház hűtésére megoldást találni.

Jól haladunk az építkezéssel, a burkolás és villanszerelés a vége felé tart, hamarosan elkezdhetjük berendezni a szobákat. Reményeink szerint a jövő év elején már használni is tudjuk az apartmanokat. A tervek szerint még idén elkezdjük a következő szállásépületet is, melynek befejezésére még nincsenek forrásaink, de tudjuk, ahogy eddig mindig: MPH.C.

Töltsétek meg a korsókat

Rövid beszámoló az óbudavári lelkigyakorlatról

Amikor végre többszöri szelíd kérést követően papírt és tollat ragadok, már novembert írunk. Lassan két hónapja, hogy egy tucatnyi pappal pár napos elcsendesedésre készültünk a „magyar Schönstatt szentélyben”. A paptestvérek közül ketten, a helyi plébános úrral, Baladincz József atyával a szeretetszövetséget is megkötöttük. Józsi atya és én harminchárom éve ismerjük egymást. A győri Papnevelő

Intézet, a Hittudományi Főiskola új lakójaként elsőre szívembe zártam az akkor már felsőbb éves, papszentelésre készülő, mindig készséges József testvéremet. Bár az életünk útjai egy jó darabig eltávolodtak egymástól, a jó barátság, a mély lelki kapcsolat nem szűnt meg! 2007 őszétől József atyát Köveskálra, valamint a csodás Káli- és Csicsói-medence, a Nivegyölgy kedves településeire – köztük Óbudavárra – helyezték. Tudni érdekes, hogy számomra kicsi koromtól nincs szebb vidék ennél a nyaralásra, testi-lelki töltődésre. Anyai nagypapám Köveskálról származik, így kisgyerekkorom óta a legszebb nyári

emlékek ehhez a csodás tájhoz kötnek. A gyermek- és fiatalkori élményeket koronázta meg József atya köveskáli plébánosi kinevezése, illetve a Sopronban megismert schönstatti házaspárok, családok óbudavári meglátogatásai. Itt és most, a már néha nagy nehezen kikapcsolt mobiltelefon helyett egyre inkább éreztem: nem térerőre van itt szükség, ez a hely sokkal inkább egy igazi lelki erőter. Jó volt itt tölteni pár napon át a korsóinkat! A Szűzanya most is bátran jelezte Jézusnak, hol hiányzik a bor életünkből, s persze segített abban is, hogy itt most újra feltöltödjünk! Nehéz lenne a sok szép belső, lelki élményt papírra vetni. Mindenesetre Józsi atyával elmélyült barátságunk, a Szűzanya gondoskodó szeretete által megkötött szeretetszövetségünk ajándékáért a legnagyobb hálával a Szentháromságos Egy Istennek tartozunk! Külön szeretném ezt a pár napot a mi jó Urunk és Háromszor Csodálatos Anyánk után a lelkigyakorlatot vezető és kíséző José Luis atyának és a mindig tüsténkedő Gertrúd-Mária nővérnek, továbbá az oly nagy derűt és vidámságot, igaz szeretetet hozó paptestvéreknek, valamint a házigazda Bálintnak és Annának megköszönni. A Jóisten fizesse meg mindegyiküknek bőségesen!!! Óbudavár ősi patrónusa, Szent Márton püspök ünnepére készülve, a Jó Pásztor, az Úrjézus szeretetével ölelem most magamhoz a magyar schönstatti családokat!

Bognár István atya

Szűzanya munka közben...

Plébániai családok hétvégéje Óbudaváron

Egy schönstatti házaspárral a szomszéd plébániáról meghívást kaptunk a januári óbudavári előadói töltekező hétvégére. Itt hallottuk, hogy az új épület a kápolna előtt már nyárra elkészül, és rajtunk is áll, hogy étellel töltsük meg. Kaptunk az alkalmon, hogy régi vágyunkat valóra váltsuk: plébániai családokat is meghívjunk, legyen részük az „óbudavári csodában”. Közös plébános atyánkról tudtuk, hogy szereti a Schönstattot. Úgy gondoltuk, hogy október még jó lesz a kisgyerekes családoknak, a nyári programok már nem akadályoznak, de még jó idő van a szabadban is. Igyekeztünk alaposan előkészíteni, amit lehetett. Az időpontot még tavasszal rögzítettük, megszólítottunk fiatal családokat, és örömmel tapasztaltuk a nyitottságukat és lelke-

.....

...nem térerőre van itt szükség, ez a hely sokkal inkább egy igazi lelki erőter.

.....

.....
...plébános atyánk
bejelentette, hogy az
idejét is nekünk adja.
.....

sedésüket. A mi szervezői lelkesedésünk viszont akkor tört le, amikor elkezdtünk számolni, és arra jutottunk, hogy a gyerekvigyzókkal és a szokásos óbudavári ellátással a hétvégénk ára olyan magasra kúszik, hogy az már elretentő lehet. (Különösen olyanoknak, akik még nem ízlelték meg az óbudavári Szűzanya szeretetét.) Ezzel a letörtségünkkel beszéltük meg mi, szervezők egy kedd estére, hogy újra nekiüljünk együtt. Reggel csörgött a telefonunk, és plébános atyánk közölte, hogy kapott a plébánia 400 ezer forint támogatást, és ő ezt teljes egészében erre a hétvégére szánja.

Csodálatos volt megtapasztalni a Szűzanya válaszát a mi aggodalmunkra, és hogy ez a hétvége az Övé lesz, mi csak működünk közre. És valóban nemcsak a családok szívében, hanem a plébános atyánknál is intézkedett: újabb meglepetés volt, mikor plébános atyánk bejelentette, hogy az idejét is nekünk adja, velünk tart az egész hétvégén. A plébániáink fiataljaiból is egyszerűen kikerekedett a gyerekfoglalkoztatói létszám. Végül tíz család köteleződött el a hétvége mellett. Közülük kettőnél a hétvége előtt betegség ütött be, egy harmadik családnál meg már az első óbudavári éjszakán lett rosszul két kicsi, ezért szombat reggel haza kellett utazniuk. A hétvégét egy első résztvevős családnappal mintájára szerveztük, reggeli szentmiséssel, egy előadással (hála érte a Hidvégi házaspárnak Gödöllőről), kirándulással a Kosuth-kilátóhoz, esti imával, házaspáros megosztásokkal, játékos ismerkedés Schönstatt-tal, majd a vasárnapi ebéd előtt aratással. Szinte kézzelfogható volt a Szűzanya munkálkodása, ahogy láthattuk, hogyan vonzza magához az ifjú házások szívét! A hétvégén a beszélgetésekben, az aratásnál is érezhettük,

hogy milyen ajándékokat kaptak Óbudaváron (többen említették, hogy mik érintették meg őket, és hogy a házasságukra irányította a figyelmet). A gyerekvigyzók csapatát is jó volt látni, hogy összeálltak, és együtt voltak (és persze helyt is álltak, hogy a szülők teljesen jelen lehessenek).

Örömmel hallottuk tőlük is már otthon, hogy ez az Óbudavár olyan jó hely, nem lehetne oda más programot is szervezni? A házaspároktól is hallottuk, hogy van, aki már vissza-készül Óbudavárra, hogy a házaspá-

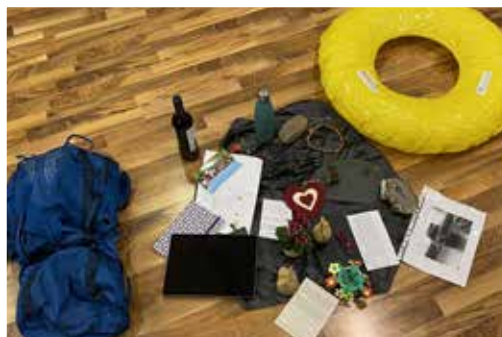

rok útját is végigjárhassa. Nagy ajándéka lett a hétvégének, hogy a fiatal családok, akiket eddig inkább csak idegenként, látásból ismertünk a vasárnapi szentmisékről, most már élő emberekké, testvérekké lettek, a templom előtt már örömmel köszöntjük egymást, és beszélgetünk. A folytatás pedig a Szűzanya kezében van, bízunk benne, hogy a nyári családnapokon is jelen lesznek a családjaink, de talán addig is sikerül a két plébániánkon kis házas csoportokban nyitni egymás és a schönstatti Szűzanya felé...

Szentélyünk forrásából merítünk

Zsinatunkat október 18-án, Schönstatt alapításának 110. évfordulóján kezdtük. Péter atya vezette az ünnepi estét. Minden zsinati résztvevő egy szimbólumot hozott, és kifejthette, hogy mit jelent számára Schönstatt lelkiisége, közössége. Valaki szegletkövet, valaki termőfölddel megtöltött virágcserepet, más élő, lassan növekvő faágat vagy felfújható mentőövet hozott. Gazdag,

színes és mély kör volt. Éjszakába nyúló ünnepi szentmise után elégettük a kápolnában lévő korsó tartalmát is.

Szombaton a résztvevők megosztották a rájuk bízott terület életjeleit, növekedési pontjait, vagy éppen problémáit, majd ezek alapján kiemelkedő értékeket, életfolyamatokat kifejező szavakat gyűjtöttünk.

.....
hűség, mélyülés, forrás
.....

A leggyakoribb kifejezések: hűség, szeretet, forrás, hitelesség, szív, mélység, központ, alap, motor, egység, eredetiség, „Arról ismerjenek fel benneteket, hogy szeretitek egymást”, apostolkodás, növekedés, mélyülés, élő víz, befelé növekedés, szent hely, teremtő feszültség, megragadottság-odaadottság, ott-hon érzése, kincset rejtő termőföld, „Ahol a kincsed, ott lesz a szíved”, értékeinkből megújulva, szélesre tárni szívünket...

Vasárnap délelőtt nagy összhangban és jó légkörben született meg a „*Szentélyünk forrásából merítünk*” mondat.

Különösen szép volt utólag rácsodálkozni arra, hogy az ifjúsági mozgalmaink jelmondatai, amelyeket hetekkel, illetve hónapokkal ezelőtt találtak meg, mennyire hasonlóak ehhez. A lányoknál: „*Élő forrásodnál lelkünk összeér*”, a fiúknál: „*Oázist építünk forrásodnál*”. Ebben is megélhettünk az egész zsinaton megtapasztalt egység ajándékát.

Adjatok és adatik nektek!

Hálásan köszönjük a Budapestről, Sopronból, Harkáról, Rábapatyról és Lenceistvándról érkező önkéntesek csapatának a jó hangulatú és eredményes közös munkát! A nők sem restelltek csákányt ragadni, hogy a kápolna körüli tereprendezés első lépései megtörténjenek! Azért a fizikai munka nehezebb részét inkább a férfiak végezték, a hölgyek legtöbbit a növényzettel foglalkozkodtak: nagyon szép lett a terasz és a Mária-kert hosszú falának árvácskasora. A gyerekek élvezték a talicskában fuvarozást, és a traktor utánfutóját sem vetették meg, amikor éppen üresen fordult a következő menetre. Szép volt ebéd előtt a szentélyben közösen énekelve imádkozni, finom volt az ebéd, a

birsalmasajt és a sör. Nem kis áldozat egy szép őszi szombaton hosszan utazni és 6-7 órát dolgozni Óbudaváron. Meg is állapítottuk, hogy bizony otthon is bőven lenne szombati tennivaló a házban és a kertben. Hisszük, kedves önkéntesek, hogy „jó, megnyomott, megrázott, megtetézett mértékkel adnak ötletekbe. Mert amilyen mértékkel ti mértétek, olyan mértékkel mérnek viszonzásul nektek.” (Lk 6,38) Vagy ahogy a mostani szám címéhez illik: a szalmaszálak, melyeket a jászolba tettetek, váljanak mennyei dunyhákká a számotokra!

Küldetésünnepre készülve

Kaposváron és Győrben is befejeződött a családkadémia évfolyamok képzése. Könnyes szemekkel, a folytatás útját-módját keresve voltunk együtt a 8 győri és 9 kaposvári családdal. A közösség, amit két éven keresztül megélték, életre szóló élményt jelentett, s a képzést záró házibeszélgetések – egyben vizsgák – élménye még mindenkinek a szívében él.

Mi is volt a feladat? A környezetükben keressenek olyan házaspárokat, akik nincsenek olyan közel az Egyházhoz, de éheznek azokat az értékeket, amikben mi két éven keresztül részesültünk. Nehéz ilyet találni, mégis sokaknak sikerült a végzős házaspárok közül.

A „szív-témákat” a saját évfolyamuknak (CSAK 21. és CSAK 22.) a nyári hetükön már előadták, most álltak először külső hallgatóság elé, akikhez a küldetésük szól. Szép volt megélni, hogy mindnyájan eszközként közvetítették azt, ami a szívében megfogant úgy, ahogy a hallgatóság befogadását is. A résztvevők a visszajelző körökben elmondták, hogy mit visznek magukkal és próbálnak megvalósítani a hallottakból. Igazi misz-szió!

Íme néhány előadás címe: „Együtt az Istenhez vezető úton”, „Szárnyakat kapok, ha nagynak látsz”, „Te felemelsz”, „Kapcsolatban”, „Hűség a házasságban”, „Számíthatsz rám, fontos vagy nekem”, „A házasság munka”, „Ketten hármasban”.

Azok a házaspárok itták leginkább a gondolatokat, mint a szivacs, akiknek nincs alkalmuk máshol ilyen töltökezésre. Házaspárjaink valóban jó eszközöknek bizonyultak, hálásak vagyunk értük!

Milyen szép, mikor egy 11 éve gyermektelen házaspár olyan hallgatóságnak beszélhet, ahol szintén nincs még gyermekáldás! Milyen szép, mikor 17 házaspár gyűlik össze egy „vizsgaelőadáson”, s

milyen szép, mikor egy másodgenerációs schönstatti kedves házaspár a családakadémia előadásain fog újra tüzet! És mikor a gumyszerelő házaspár olyan őszintén beszél a hűségéről a visszajelző körben! S milyen szép, mikor ifjú házaspár lelkiileg kiéhezve itt táplálékra talál! S milyen szép, mikor a néhányszáz lelkes faluban sikerül öt nyitott házaspárt találni, akik hálás szívvel, lelkiileg feltöltődve mennek utukra, s várják a következő előadást!

Küldetésünk van, elsősorban saját családuknak felé, másrészt közvetlen környezetünkben! Hála ÉRTÜNK!

.....
...eszközként
közvetítették azt, ami a
szívükben megfogant.
.....

CSAK nem csak egy helyen

2024 októberében napra pontosan egy időben indult Baján a Kalocsa-Kecskeméti és Máriagyűdön a Pécsi Egyházmegye támogatásával egy-egy újabb családakadémia évfolyam. 8, illetve 9 olyan házaspár két éves képzése kezdődött el a schönstatti lelkiség alapjaira támaszkodva, akik plébániájukon, saját közösségükben szeretnék szolgálatot teljesíteni. Külön öröm számunkra, hogy a családok a déli és a délkeleti országrészekből kerültek be az Akadémiára, mondhatjuk, hogy a Családakadémia átlépte a Dunát.

A két helyszínen egymástól függetlenül megélt kegyelmek alapján megállapíthatjuk, hogy a Szűzanya és a Szentlélek kézzelfoghatóan jelen volt közöttünk. Bár a képzés szervezése során többször is rá kellett hagynunk a gondviselésre, mire a függönyök felgördültek, minden kellék és szereplő a helyére került. A két alakulóban lévő közösség tagjai nagyon motiváltak, és már most megajándékozottnak érzik magukat.

Érzékelve csoportjaink házaspárjait, igyekszünk az előadókat úgy megszólítani és az előadások témáját úgy megválasztani, hogy szentélyünk forrásából azt a vödör vizet nyújthassuk nekik, amire valóban szomjaznak. Nekünk, szervezőknek is jó lehetőség a képzés: felajánljuk magunkat a Szűzanya eszközeinek, és közben mi is formálódunk, gazdagodunk. Fejlődik az érzékeléskapcsolatunk, az alázatunk.

Kérjük az évfolyamok imádságban való kísérését! MHC

Kápolnaünnep

Óbudavár, 2025. április 12.

Ünnepeljük együtt
a kápolna felszentelésének
20. évfordulóját!

Mindenkit szeretettel várunk!

KH 50/1.

Október 18-án volt az 1. évfordulója annak, hogy az épületet 50 évre ingyenesen tartós használatba kaptuk a ciszterci rendtől. Szép párhuzamnak éljük meg azt, ahogyan Kentenich atya is egy régi, használaton kívüli kis kápolnát újíttott fel patronált fiaival, oda hívták meg a Szűzanyát, és azt töltötték meg élettel, hozzá hasonlóan mi is egy régi, használaton kívüli, helyenként rossz állapotú épületet kaptunk. Sok új megoldandó feladat adódott a építkezések közben is, mégis azt tapasztaljuk, Szűzanyánk szereti a házat, letelepedett oda, és kegyelmi adományait bőkezűen osztja a KH-ból is. Ennek több ízben egészen érezhető jelét adta. Mária nem csak égi Édesanyánk, aki testi-lelki jóllétünkről gondoskodik, de a legprofibb biztonságtechnikai szakember és a legügyesebb üzletasszony is ☺ – a megélt otthonosság érzésnek és a kegyelmi adományoknak köszönhetően a programokról lelkileg feltöltődve térhet haza mindenki.

Örülünk a fejlődésnek, és hálásak vagyunk az anyagi támogatásokért, amelyek nélkül nem lett volna lehetőségünk további helyiségeket felújítani az emeleten, illetve a kritikus állapotú szennyvízhálózatot a kertben.

Nagy öröm a nővér-közösség növekedése, Margit-Mária nővér tavasszal, Julie nővér pedig szeptemberben érkezett Budapestre. Jelenlétük felpezsdítette az életet a KH körül. Október 23-án ünnepelni, hálát adni és emlékezni jöttünk össze a KH-n.

Az 1. éves évfordulót Ther Tamás előadásával kezdtük. Felelevenítette a múlt eseményeit, így megismerhettük az ifjúsági mozgalom korábbi tagjainak akkoriban utópisztikusnak tűnő álmát. Mária vágyat ültetett el bennük egy közösségi hely iránt, ahol schönstatti légkörben otthonra találhatnak, ahová meghívhatják a Szűzanyát, amely kedvenc helyükké válhat. Sokat, nagyon sokat tettek azért, hogy a vágy realizálódjon, valósággá váljon. Hálásak vagyunk értük is és Szűzanyánknak, aki nemcsak vágyat ültetett a fiatal szívekbe, hanem édesanyai gondoskodásával meg is áldotta ügyüket, és segítette őket.

Ezután Gertrúd-Mária nővér beszélt a magyar forradalom napján a szeretet forradalmáról, mely tavaly kezdődött ugyanezen a napon, amikor a zsinaton a szentélyünk neve, az „Egymásba Írt Szívek Szentélye” megszületett.

Küldetésünk továbbra is az, hogy az egyház szíve legyünk. Össze vagyunk kötve a szeretetszövetségben a Szűzanyával, mint egy nagy és élő szeretetlánc. Ennek az egyik fontos színtere a KH, ahol csoportok születnek mint kis magok, melyek teremtő erejükkel gyümölcsözőek. Ezek működéséhez a lelki élet elmélyítésére van szükség önneveléssel, majd a világba vissza kell áramolnia ennek az erőnek. A szeretet köt össze bennünket.

Az előadásokat Török Dávid zárta. Prezentációjával bemutatta a KH új bejáratának és bejárójának koncepciótervét, mely várhatóan a jövő év legnagyobb beruházása lesz. Péter atya a szentmise keretében a KH kápolnájában megáldotta, megszentelte és elhelyezte az egységkeresztet, mely pontos mása az óbudavári kápolnában lévő egységkeresztnek, melyet Oszvári Csaba készített. Hűségünk jeléül szeretnénk úgy is összefonódni a szentély-áramlattal, hogy az ifjúsági mozgalmak sok éve elkezdett áldozathozatalait kiegészítve, tudatosan szeretnénk tovább gazdagítani a kegyelmi tőkét a leendő budapesti szentély építéséért. E szép vágyért elkezdődött a KH-t támogató családok összegyűjtése is egy jelképes szentélyben. A cél az, hogy minimum 100 háziszentély álljon a kezdeményezés mögé. *„Semmit Nélküled, semmit nélkülünk.”*

Mária a legprofibb
biztonságtechnikai
szakember
és a legügyesebb
üzletasszony.

Szentek farmerben és tornacipőben

Szentnek lenni...? Sok keresztény számára is elérhetetlennek tűnik. Pedig a szentek nem szuperhősök, hanem olyanok, mint mi. Normális életet élnek teli örömmel és fájdalommal... A különbség talán csak abban van, hogy ők komolyan veszik és élék Isten üzenetét: *„...mint ahogy szent, aki meghívott benneteket, legyetek ti is szentek bármilyen körülmények között; mert meg van írva: „Szentek legyetek, amint én is szent vagyok.”* (1Pét 1,15-16) Megvalósíthatatlannak tűnik? Pedig Isten nem kér lehetetlent! Nem nagy dolgokat kell tennünk, hogy szentek legyünk. A mindennapjainkat kell Istennek tetszően megélni. Napról napra, lépésről lépésre. Kentenich atya rámutatott, hogy a szent nem a rendkívüli, a feltűnő vagy a különös dolgok utáni vágyból, hanem a hétköznapiakból táplálkozik. A szent a hűséges kötelességteljesítés embere. *„A megszokottat szokatlanul jól!”*

Ferenc pápa egyéssen konkrétan beszél erről: *„...Szükségünk van farmeros és tornacipős szentekre... Szükségünk van olyan szentekre, akik szeretik az Eucharisziát, és nem szégyellnek a hétvégén sört inni vagy pizzát enni barátaikkal. ... Szükségünk van társaságot kedvelő szentekre, akik nyitottak, normálisak, barátságosak, vidámak és jó barátok. Szükségünk van olyan szentekre, akik a világban élnek, és meg tudják ízelelni a világ jó és tiszta dolgait, de mégsem világhiasodnak el... Legyünk hát ilyenek!”*

De mit jelent a hétköznapiak, a kis lépések szentsége? Nem nagy dolgokban kell gondolkodni.

- Don Bosco szerint szentté válni könnyű. Csak szokatlanul szorgalmasan végezd a szokásos hétköznapi feladataidat.
- Szalézi Szent Ferenc a kérdésre: Hogyan lehetek szent? –, így válaszolt: Ügyeljen rá, hogy halkán csukja be az ajtót! (Kiegészítés: És ne vegyük észre, ha a kamaszunk nem halkán csukja be! 😊)
- Ferenc pápa szemléletesen ír a hétköznapi szentségről: *„Ez az életszentség, melyre az Úr hív téged, apró gesztusokkal növekszik. Például: egy asszony a piacra megy és találkozik a szomszédasszonyával. Beszélgetni kezdenek, majd jön a megszólás. De ez az asszony azt mondja magában: Nem, senkiről sem mondok rosszat. Ez egy lépés az életszentség felé. Aztán otthon a fia az álmairól akar beszélni, ő pedig még fáradtan is odaül mellé, és türelmes szeretettel végighallgatja. Ez egy másik megszentelő áldozat. Azután félelem fogja el, de*

megemlékezik Szűz Mária szeretetéről, fogja a rózsafüzért, és hittal imádkozik. Ez az életszentség ismét másik útja. Ha pedig kimegy az utcára és találkozik egy szegénnyel, megáll, és szeretettel szól hozzá. Ez is egy lépés előre.”

- Tegyéél minden reggel elhatározást: MA szent akarok lenni! Rövid távon könnyebb kitartani.
- Hagyj időt a pihenésre, hiszen „*A fáradt ember nem tud szeretni.*”
- Tanulj meg nemet mondani, és elhinni, hogy nem vagy pótolhatatlan (ez kísértés...!)
- Batthyány-Strattmann László is tudott szentté válni, pedig fiatalkorában, életének e zavaros időszakában egy felületes kapcsolatból született egy leánya (akiról aztán élete végéig gondoskodott). Láthatjuk, nem kell tökéletesnek lenni, szabad hibázni.
- Tilmann atya azt mondja, a modern szentek az apró tűszúrások szentjei. Míg az első keresztényeket lándzsával ölték meg, vagy oroszlánok szaggatták szét, addig a mai keresztényeknek a szorosan mellettük élőkől kapott apró sértéseket, szenvedéseket kell nagylelkűen elviselniük. Ilyen példa az asszony, akit elhagyott a férje egy másik nőért, ő hűségesen várt rá, majd amikor a férj rákos lett, és a korábbi kapcsolata megszakadt, a felesége ápolta élete végéig.
- A házastársammal együtt akarok szent lenni, ő a szentté válásom egyik eszköze.

A II. Vatikáni Zsinat arról tanít, hogy „...*A gyermekek a maguk módján hozzájárulnak a szülők megszentelődéséhez...*” Jellemükkel, hibáikkal, a velük érkező keresztekkel, a kamaszok kritikus visszajelzéseivel... Fontos, hogy tudjunk így tekinteni gyermekeinkre.

„Egy szobrász oroszlánt faragott egy gránittömbből. Amikor megkérdezték tőle, hogyan tudott ilyen remekművet alkotni, ezt válaszolta: Könnyű volt. Csupán annyit tettem, hogy lefaragtam mindent, ami nem hasonlít egy oroszlánra.” Ez a hétköznapi szentsége: lefejtani életünkről mindent, ami nem Krisztushoz tartozik, nem Hozzá kapcsol, és erősíteni mindazt, ami Tőle van.

Ehhez fontos, hogy adjunk mindennap időt Istennek. A mindennapokban való kitartás, a mindennapos imáink, Istenhez fordulásunk, elhatározásaink tartanak meg majd minket a nehéz helyzetekben, döntésekben, kísértésekben.

És végsősoron úgysem tudunk a magunk erejéből szentté válni. De Aki meghívott minket az életszentségre, szentté tud formálni minket, ha engedjük Neki, és ha mi is meg tesszük, ami tőlünk telik.

.....
A megszokottat
szokatlanul jól!
.....

Karácsonyi színező

IT

Idén is megszerveztük az IT-t szeptember 6. és 8. között. 80 fiatal töltötte az őszi első hétvégéjét Óbudaváron. A hétvégén volt lehetőség ismerkedni, barátokkal időt tölteni, játszani, szórakozni, ám mindig nagyon fontosnak tartjuk, hogy a fiatalok kihasználhassák azt, hogy a Szentély közelében időzhetnek, meríthetnek az előttük álló tanévre, kapcsolódhassanak Máriához. Erre idén még több lehetőség volt, mint az előző években, ugyanis a szombat esti imádságban megújítottuk a szeretetszövetségünket. Nagyon igaznak bizonyult a mondat: „Magához vonzza az ifjú szíveket”. Az ima után a karaokeval és tánccal párhuzamosan sokan ott maradtak a Szűzanyával. ☺ Sőt, az éjjel 3-ig tartó tábortűz is átcsapott idővel Isten dicsőítésébe. Lélekemelő és hihetetlenül motiváló volt ennyi fiatal látni együtt, egy szívvel imádkozni! Hálás vagyok az ő hitükért, szeretetükért és bizalmukért, melyet a szervezők és Isten felé egyaránt tanúsítottak. Isten óvja és áldja őket a mindennapokban!

„Szeptember első hétvégéjén részt vettünk az ifjúsági találkozón. Péntek este gyülekeztünk Óbudaváron, ahova kalandos úton érkeztünk meg. A Budapestről érkezőkkel Veszprémbe vonatoztunk, ahol nem értük el a csatlakozást. A helyzet bonyolódott, mert a mentshelyi járatra sem tudtunk felszállni, ezért végül Maja és Peti eljött értünk kocsival. Így már vacsora után érkeztünk meg, de az esti zarándoklatba még pont be tudtunk csatlakozni. Ennek a témája a hétvégi jelmondathoz kötődött már: *Gyere bátran, itt vagyok!* A zarándoklat során párokban beszélgetve oszthattuk meg gondolatainkat a felmerülő témákról. Az első estét a kápolnánál zártuk közös énekléssel, imával, és szentségimádással, ami egész éjjel tartott.

Másnap meghallgathattunk egy előadást, melynek témája a schönstatti lelkeség bizonyos alappillérei és ezek megélése volt. Ezt követően kiscsoportos beszélgetés kezdődött az elhangzottakról. Délután egy akadálypályás verseny várt ránk. Ezután jött a vacsora, majd a tábortűz. Itt adhatták elő a csoportok a műsoraikat, amiket a délután során raktak össze. Mindegyikben a bátorság témája volt közös. Sir Robin históriájától kezdve a legkomolyabb bátorságpróbákön át sok történetet láthattunk, miközben jól szórakoztunk. A nap egy énekes imádsággal fejeződött be a kápolnánál, ahol a szeretetszövetségünket is megújíthattuk. A továbbiakban még fennmaradhattunk be-

.....
...a Szentély közelében
időzhetnek...
kapcsolódhassanak
Máriához.

.....

szélngetni, játszani, tábortűz mellett énekelni, üldögélni. Vasárnap reggeli után a kápolnánál indítottuk a napot. Megtartottuk az aratást is a kiscsoportokban, mindenki jó élményekről számolt be a hétfévégéről. A búcsú előtt szentmisét is ünnepeltünk, majd lakomával zárult az esemény. Szerintem sokunknak jó élményként marad meg az IT, ahol barátainkkal találkozhattunk, tölthetünk testi-
leg és lelkileg.”

„Nagy kíváncsisággal és várakozással indultam el Óbudavárra, hogy részt vegyek életem első IT-jén. Már az oda vezető úton összetalálkoztam régi ismerősökkel, így az utazás is jó hangulatban telt. A schönstatti programokon mindig jó megtapasztalni a közösség erejét. Egyik legkedvesebb emlékem az volt, amikor mindnyájan elcsendesedtünk a csillagos ég alatt. Fontosnak tartom, hogy az azonos értékeket képviselő fiatalok találkozzanak, és ezáltal is erősítsék egymást. Az IT-n ez remekül megvalósult, így feltöltődve és élményekkel tele értem haza a hétfévégéről.”

Élesztő

*Örüljete az Úrban!
Újra mondom, örüljete! (Fil 4,4)*

Egy apró mozzanat a hétvégéből. Ahogy épp visszatértünk a sátorunkhoz feltankolni újabb igekártyákkal, két lány lépett oda hozzánk, és leültek velünk szemben a padra. Azt mondták, miközben a kávézóban ültek, arra lettek figyelmesek, hogy az utcán fiatalok embereket szólítanak meg, és beszélgetnek velük. A találkozás után az emberek egészen megváltozott arccal, derűvel és mosollyal távoznak tőlük.

Micsoda öröm van a mi Istenünkben! A hétvége során beszélgettem fiatalokkal, egyetemistával, anyával, ikreit egyedül nevelő apukával, egyszerű munkásemberrel, egyetemi professzorral, hajléktalannal, buddhista tanokat valló középkorú férfival, zsidó származásúval, pszichológiát tanulókkal, katolikussal, reformátussal, evangélistával, muszlimmal. Az örömhír mindenkinek szól. Ahogy Jézus mondja, „tegyétek tanítványommá mind a népeket!” (Mt 28,19) A találkozás öröme, a meghallgatás, az értelmes vita, a párbeszéd, a ráeszmélés, az igazság keresése, a szeretet jelenléte engem is többé tett. Nagy ajándék volt találkozni különböző történetekkel, életutakkal, gondolkodásmóddal. És olyan jó volt megmutatni, rávilágítani, hogy sokszor mennyire eltorzult képünk tud lenni egymásról, az Egyházzal, Istenről. És szeretettel megmutatni, hogy Jézus nem elítélni, hanem megmenteni jött a világot. (vö. Jn 12,47)

Egy aprócska idős néni alig érthető módon csak annyit mondogatott magában, hogy a kisfia háromévesen meghalt. A sógora is, apja is meghalt. Egyedül van. És mégis. Ott tapsolt, táncolt, ujjongott velünk,

ahogy rázendítettünk az utcán Istent dicsőíteni. Végig velünk tartott az öröme-
zene menetén. Mosolygott és táncolt. Sokszor talán nem a szavak kellene-
nek. Csak engedni, hogy az Isten szeretete táncba hívja a megtört szívűeket.

Tart még a kegyelem, és a szívem örül...

Örül, mert veletek szolgálhatta a hétvégén az Urat.

Az idei ÉlesztŐn megtapasztalhattam, hogy ha valami jóra készülünk, ak-
kor az „ellenzék” is munkába lendül. A szombati imaestre menet meséltem
valamelyikőtöknek, hogy mennyire nem volt kedvem elindulni az ÉlesztŐ-
re, mire a válasz ez volt: „akkor biztos, hogy nagyon jó lesz”. És igen, újból
megtapasztalhattam, ha Rá tudjuk bízni ezeket a kedvetlenségeket, techni-
kai problémákat, szervezésbeli nehézségeket, akkor csodák történnek, mert
Ő irányít és közben tart mindent. Gondot visel ránk. Ilyen csoda volt ne-
kem személyesen, ahogy az örömeéklés megvalósult.

Egy másik dolog, hogy olyan szép megtapasztalni, hogy az Ő szolgálata
öröm. Egymás élményeit hallva rácsodálkozom az Istenre, hogy mennyi
mindennel ajándékozott meg minket, miközben mi azon voltunk, hogy ad-
junk! Adjuk az időnket, magunkat, és mindezen keresztül az Ő szeretetét,
örömét a világnak. És ezalatt kaptunk megannyi csodát, az egység tapasza-
latát, a Szentlélek jelenlétét, találkozásokat, összeéréseket Benne, tanulságo-
kat, rengeteg örömet, növekedést, meglepetést...

Egy ilyen nekem a sok közül az utca egyik egyszerű embere, aki olyan
erővel, alázattal és derűvel, személyes tapasztalattal hirdette meg
nekem, misszióban levőnek:) Krisztus örömhírét, hogy az valami
hihetetlen. És ebben a találkozásban kölcsönösen erősíthettük
egymásban a Vele való kapcsolatun-
kat, Benne való örömiünket,
reményünket.

Dicsőség, hála az
Emberszeretőnek
mindenért!

Lányzsinat

Élő forrásodnál lelkünk összeér – ez lett az idei év jelmondata a lánymozgalomban, melyet a szeptemberi lányzsinaton választottunk. Nagyon mély és szép folyamat volt, ahogy haladtunk a kanyargós úton. Az első cél az volt, hogy kiderítsük, mik azok a központi értékek, amelyeket mindannyian fontosnak tartunk. Alapvetően sok értékes gondolat hangzott el, de ezek voltak, amik a legtöbbször jelentek meg: forrás, egészség, élet, növekedés. Ahogyan haladtunk a folyamatban, eljutot-

tunk egy olyan pontra, amikor azt éreztük: lehet, hogy előről kell kezdenünk az egészet, mert valahogy semiben nem találtuk örömünket, békénket. Egy idő után Julie nővér ébresztett rá minket, hogy ez így nem helyénvaló, nem vagyunk boldogok, vigyük imába, és kérjük a Szentlélek megerősítését. Ez az ima nagyon meghitt és áldott volt, valóban érezni lehetett a Jóisten jelenlétét. Az ima után tovább kezdtünk gondolkodni, mikor egyszer csak feljött bennem a mondat, hogy „A forrásnál lelkünk összeér, élő víz fakad”. Hiszem, hogy a Szentlélek munkája ez, hiszen teljesen a semmiből jött hatalmas békével. Ráadásul mindenki felujjongott, hogy milyen mély és szép tartalma van, látja mindazt benne, amire szükségünk van. Nagyon áldott pillanat volt. Ezután

kicsit szerettük volna formálni ezt a mondatot, úgy, hogy valóban tökéletes legyen számunkra, majd meg is született a végleges jelmondatunk. Ezt az örömet egy gyönyörű imával zártuk, ahol a víz, a forrás szimbóluma megjelent. Volt egy váza, amely meg volt töltve vízzel, illetve egy másik, ami üres volt. Egyesével lehetőségünk volt arra, hogy megfogalmazzuk vízióinkat a lánymozgalom idei évére, majd jelképesen átmerítettük ezeket az üres vázába, így a végére lett egy olyan vízzel teli vázánk, amelyben ott vannak vágyaink, céljaink „összeérve” melyekben együtt, közösen növekedhetünk.

Másnap a vezetőség kialakulása és a lánymozgalom víziója volt a fókuszban. Az idei vezetőik: Reményi Julcsi, Soós Virág és jómagam, Szili Boglárka lettünk. Nagy erővel és lelkesedéssel vágunk bele szolgálatunkba. Sok tervünk, ötletünk és vágyunk van, és hisszük, reméljük, hogy a Jóisten és a Szűzanya kézen fogva kísérik minket ezen az úton.

Impresszum

A tavaszi Oázis címe: **Szentélyünk forrásából merítünk**

Örömmel várjuk életpéldáitokat, írásaitokat!

Lapzárta: **február 1.**

OÁZIS 2024. tél, XXXIV. évf. 4. (106.) szám, a Családok a Családért Egyesület (Magyar Schönstatt Családmozgalom) lapja.

Felelős kiadó: az Egyesület elnöke, 8272 Óbudavár, Kistelek u. 2.

Tel.: 06-87/655-014

oazis@schoenstatt.hu, www.csaladok.schoenstatt.hu/oazis

- Főszerkesztő: Bartal Gergő és Orsi
- Készítették: Bandár Márton és Szesztay Tímea, Bognár István atya, Brcar Julie nővér, Busa Tamás és Eszter, Buzinkay Péter és Nóra, Czigányik Zsolt és Ébényi Anna, Csabai Márti, Dánél Dorka, Geiger Andris és Reni, Greksa Zoli és Ági, Gyenese Balázs és Csilla, Komáromi Mari, Koncz Nóra, Lippai Géza és Judit, Mikesy Marcsi, Ozsvári Imri, Papp Gabi, Sallai-Karikó Éva, Soós Viktor és Zsuzsi, Soós Virág, Szabó Bálint és Anna, Szabó Vera, Szelestei Rita, Szili Boglárka, Ther-Illéssy Zsuzsi, Tóth Gábor és Ivánffy Judit, Török Péter és Orsi, Varga Károly és Erika, Wangler Ottó és Kati és még sokan mások...
- Fotó: pexels.com, pixabay.com, unsplash.com és közösségünk tagjai
- Szöveget gondozta: Schumickyné Könyves Tóth Ildikó, Radnai István és Márti
- A képeket válogatta és a borítót szerkesztette: Tóth Balázs és Tóthné Marek Eszter
- Grafika: Ozsvári Imri, Jóna-Gál Kata
- Tipográfia: Heiszter Erika
- Nyomás: cmyk Press

Az Oázis éves költsége (postaköltséggel) 4000 Ft.

Az újság megrendelhető az oazis@schoenstatt.hu e-mail-címen.

A költséget adományokból, illetve díjazás nélküli munkavégzés útján teremtyük elő. Kérjük, hogy ezzel az összeggel támogassátok a Családok a Családért Egyesületet!

Számlaszám: 73200134-10000434 (közlemény: oázis)

Emlékezzünk Ozsvári Csabára

„Csaba akármilyen fáradt volt, sokszor, amikor meglátogattam a családot, ültünk az asztalnál vacsora után, hát persze, a sertéspörkölt ürügén is Jézus Krisztusról volt szó,

az Egyházzól, azokról a keresztény értékekről, melyeket mindketten éppúgy magunkénak vallottunk. Sosem felejttem el a tekintetében azt a ragyogást, amikor ezekről a dolgokról beszélgettünk. Tudtam, hogy fáradt, hogy korán kel, és mégis följánlotta, hogy hazavisz. És szinte mindig följánlotta, hogy autóba ül, és elvisz. De ismétlem, a leggyönyörűbb az a tekintet – ezt máig látom –, ahogy még hallgatta volna tovább, még tovább...”(Részlet Kisléghi Nagy Ádám festőművész visszaemlékezéséből, A Te arcodat keresem, Uram, Ozsvári Csabával az Egyház megújulásáért című könyvből 2022.)

„Csaba akármilyen fáradt volt, sokszor, amikor meglátogattam a családot, ültünk az asztalnál vacsora után, hát persze, a sertéspörkölt ürügén is Jézus Krisztusról volt szó, az Egyházzól, azokról a keresztény értékekről, melyeket mindketten éppúgy magunkénak vallottunk. Sosem felejttem el a tekintetében azt a ragyogást, amikor ezekről a dolgokról beszélgettünk. Tudtam, hogy fáradt, hogy korán kel, és mégis följánlotta, hogy hazavisz. És szinte mindig följánlotta, hogy autóba ül, és elvisz. De ismétlem, a leggyönyörűbb az a tekintet – ezt máig látom –, ahogy még hallgatta volna tovább, még tovább...”(Részlet Kisléghi Nagy Ádám festőművész visszaemlékezéséből, A Te arcodat keresem, Uram, Ozsvári Csabával az Egyház megújulásáért című könyvből 2022.)

A képen a művész Pásztorok imádása című alkotásának részlete látható, melyen Szent József alakját Ozsvári Csabáról mintázta.

(Szombathelyi Székesegyház, 2000)

